

๑

เสียงร้องไห้จ้าของเด็กเล็กๆ เรียกให้หญิงสาวที่เพิ่งก้าวพ้นประตูบ้านเข้ามารีบสาวเท้าตามเสียงนั้นไปอย่างร้อนรนและหวาดหวั่น

ตามตะวันโผล่เข้าไปในห้องนั่งเล่นภายในไม่กี่วินาทีต่อมา ภาพที่หล่อนเห็นตรงหน้าคือ เด็กหญิงตาวิกา หรือน้องตาว อายุราวหนึ่งขวบหนึ่ง อยู่คนเดียวภายในห้องนั้นโดยปราศจากเงาของพี่เลี้ยง ใกล้ตัวหนูน้อยมีมิดทำครัวเล่มหนึ่งตกอยู่ เมื่อหญิงสาวเลื่อนสายตาไปที่หนูน้อยอีกครั้งก็แทบเป็นลม เมื่อเห็นฝ่ามือเล็กๆ เต็มไปด้วยเลือดแดงฉาน หล่อนรีบล้วงผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าสะพายคล้องบ่าของตัวเอง วิ่งเข้าไปคว้าตัวหนูน้อยมากอดปลอบพาลงห้ามเลือด

“โอ๊ย น้องตาว ไม่เป็นไรนะคะ พี่ตามกลับมาแล้วนะ”

หญิงสาวนึกตำหนิพี่เลี้ยงของเด็กหญิง แต่ตอนนั้นไม่มีเวลาให้เรียกตัวมาสอบสวน หล่อนต้องรีบพาแม่หนูไปโรงพยาบาลก่อน เพียงแต่เมื่อหล่อนอุ้มหนูตาวผ่านโถงกลางเพื่อไปยังโรงจอตรถ เสียงอะอะจากชั้นบนของบ้านก็ดังชัดขึ้น พร้อมกับร่างคนสองคนพะเน้าพะนอเคลือบก้นออกจาก

ห้องนอนมาที่บ้านได้

“น่ารำคาญจริง คนจะหลับจะนอน!” เสียงของผู้ชายคนหนึ่งดังตามมา

วินาทีแรกที่เห็นภาพสองคนตรงหน้า หลอนถึงกับเหวอไปชั่วขณะ เพราะไม่ใช่ใครที่โหดเลย

คนหนึ่งคือพ่อเลี้ยงของหลอน พ่อแท้ๆ ของหนูตาว อีกคนคือพี่เลี้ยงของหนูตาวที่หลอนจ้างมาเอง เมื่อเลื่อนสายตาไปดูการแต่งตัวของทั้งสองหญิงสาวก็ต้องเปลี่ยนจากการตะลึงค้างเป็นเหยียดปากหมิ่นๆ ขณะมองเสื้อคลุมชุดนอนที่ไม่ต้องอธิบายก็พอจะตีความได้ว่าทั้งคู่ไปทำอะไรกันมา

“น้องตาวโดนมีตบตมมือร้องไห้จ้า ไม่มีใครสนใจ มัวแต่...” หญิงสาวกระดากปากที่จะพูดต่อ จึงหันไปบอกพี่เลี้ยงเด็กว่า “อนงค์ ฉันไล่หลอนออกนับตั้งแต่ตอนนี้ ฐานที่หลอนบอกพร่องต่อหน้าที”

หญิงสาวที่ชื่ออนงค์เซิดหน้าไม่แยแส ในเมื่อหลอนมีที่หมายที่ดีกว่านั้น จะทนเป็นพี่เลี้ยงเด็กไปวันๆ ทำไม คิดแล้วก็หันไปเกาะแขนทวี แนบแน่น

หญิงสาวสะบัดหน้าพริต ก้าวเร็วๆ จนพ้นประตู หลอนหวังความปลอดภัยของห้องน้อยมากกว่าคิดจะอยู่ต่อท่าต่อว่าทั้งสองคน อันเป็นสิ่งที่หลอนเห็นว่าเปล่าประโยชน์สิ้นดีสำหรับคนพรรค์นั้น

ตามตะวันขับรถไปโรงพยาบาลประจำจังหวัดซึ่งอยู่ไม่ห่างนัก ไม่ถึงยี่สิบนาทีก็ถึงโรงพยาบาล แพทย์ที่แผนกอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินตรวจดูและเย็บแผลให้หนูตาว เสียงหนูน้อยร้องไห้จ้าจนหลอนพลอยใจสั่น แพทย์ผู้รักษาแจ้งหลอนว่าโชคดีที่แผลไม่ลึกนัก เสียเลือดไม่มาก ให้นอนรอดูอาการสักหน่อยก็กลับบ้านได้

ตามตะวันถอนหายใจยาวอย่างโล่งอก

“คุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ” คุณหมอมห่มบอกด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

คราวแรกตามตะวันคิดว่าจะปฏิเสธ แต่แล้วก็เห็นว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรจึงตอบรับง่าย ๆ ว่า “ค่ะ”

คุณหมอหนุ่มผู้นั้นยิ้มเจื่อนลงไปถนัดตาแล้วก็ถอยจากกลับไป

คุณหมอไม่ได้ห้ามเยี่ยม หล่อนจึงเข้าไปดูอาการของหนูดาวครู่หนึ่ง เห็นนอนหลับไปด้วยความอ่อนเพลียเพราะเสียเลือดและร้องไห้มานาน

ดีแล้วละ... หล่อนคิดให้ห้องหลับบ้างจะได้ลืมความเจ็บปวด ดีแล้วก็คงตื่นมาร้องไห้จ้าอีกเพราะความเจ็บ

หญิงสาวถอนหายใจ นึกๆ แล้วอยากย้อนกลับไปช่วงวัยเด็ก เป็นเด็กนะดีนะ ได้รับความเจ็บปวดแค่เพียงร่างกาย หายเจ็บแล้วก็ลืม มาย้อนนึกถึงตัวเองตอนนี้แล้ว ความเจ็บปวดในใจมากมายมหาศาลที่แบกอยู่เหน้อยและหนักเกินตัวจนไม่รู้ว่าจะหาวิธีใดมาบรรเทาให้เบาบางลงไปได้บ้าง

ตามตะวันอาศัยช่วงเวลาที่ว่างนั้นออกจากแผนกฉุกเฉินตรงไปยังอาคารผู้ป่วยใน พยาบาลที่คุ้นหน้ากันดีเอ่ยทักทายเป็นระยะๆ หญิงสาวตรงไปที่ห้องผู้ป่วยพิเศษห้องหนึ่ง ผลักประตูเข้าไปแล้วเฝ้า แม่จะรู้ว่าหากเปิดประตูเสียงดังกว่านี้ก็คงไม่มีผลอันใดต่อคนป่วยที่แทบไม่รับรู้สิ่งใดแล้ว มีเพียงลมหายใจแผ่วเบาประคองชีวิตไปวันๆ

แต่นั้นละ หล่อนยังหวังว่าคนที่นอนอยู่บนเตียงยังคงมีความรู้สึกรับรู้อยู่บ้าง

หญิงสาวเดินไปข้างเตียง ประคองมือขีดเขียนของหญิงวัยกลางคนที่นอนสงบอยู่บนนั้นขึ้นมากุมอย่างแผ่วเบา เริ่มต้นเล่าอะไรต่อมิอะไรที่เกิดขึ้นให้คนนอนหลับฟังเหมือนทุกวัน

“แม่คะ ตามขอโทษนะคะที่มาช้า มีเรื่องยุ่งทั้งวันเลยคะวันนี้ น้องดาวเกิดอุบัติเหตุตุนิดหน่อย ตามพาน้องมาโรงพยาบาลเลยแะมาหาแม่ด้วย แต่แม่ไม่ต้องห่วงนะคะ น้องปลอดภัยดีแล้ว ตามสัญญาว่าจะดูแลน้องให้ดีกว่านี้คะ ไม่ปล่อยให้เกิดอันตรายกับน้องอีกแล้ว ตามสัญญาคะแม่”

น้ำตาหยดหนึ่งหยดเหมะลงบนหลังมือนั้น หญิงสาวนั้นก็ได้รับปาด

น้ำตาที่ หล่นต้องไม่ทำให้แม่เป็นห่วง แม่จะรู้ว่าแม่ไม่รับรู้อะไรอีกแล้ว นอกจากมีเพียงลมหายใจ แต่ลึกๆ หล่นหวังว่าแม่ยังคงรับรู้เรื่องราวต่างๆ ได้บ้าง เพียงแต่ไม่สามารถตอบสนองได้ นั่นคือเหตุผลที่หล่นหมั่นมาหาแม่ทุกครั้งที่ว่าง เล่าเรื่องนั้นเรื่องนี้ให้ฟัง บางครั้งก็เป็นเรื่องในอดีตเมื่อครั้งที่ครอบครัวของตนยังเป็นครอบครัวสุขสันต์ มีพ่อ แม่ พี่ต่อ แล้วก็มีหล่น

ตามตะวันเล่าแต่เรื่องที่เป็นความสุข ความหวัง ไม่เอาเรื่องที่ทำให้แม่ต้องคิดมากมาเล่าให้ฟังเด็ดขาด เก็บปัญหาไว้คนเดียว แบกไว้คนเดียว แม้อยากหาคนช่วยแบ่งเบา มองรอบตัวกลับมีแต่ความมืดมน ไม่เห็นแสงสว่างในชีวิตเลยแม้แต่น้อย

หญิงสาวกลับออกมาจากห้องผู้ป่วยพิเศษ ผ่านเคาน์เตอร์ที่พยาบาลประจำอยู่ที่ได้ยินเสียงทักเบาๆ หล่นหันไปมอง เห็นว่าเป็นคุณหมอมอหนุ่มที่เพิ่งรักษาน้องสาวหล่นนั่นเอง

“สวัสดิ์อีกครั้งค่ะคุณหมอ” หล่นทักทาย

“สวัสดิ์ครับ ทำไมมาอยู่แถวนี้ได้ล่ะ นึกว่าคุณอยู่กับน้องเสียอีก”

“แวะมาเยี่ยมแม่ด้วยนะคะ” หล่นบอกตามจริง

“แม่คุณไม่สบายหรือครับ ห้องไหนครับ เพื่อผมอาจจะช่วยดูๆ ให้” หญิงสาวบอกหมายเลขห้องไป

“ขอบคุณคุณหมอมามากค่ะ แต่ตอนนี้ต้องขอตัวไปดูน้องก่อนนะคะ”

“ครับๆ” เขาตอบรับแล้วมองตามร่างที่ค่อยๆ เดินห่างไปจนลับขอบ

ตึก

“แหม มองตามตาละห้อยเลยนะคะคุณหมอ”

คุณหมอมอหนุ่มยิ้มแย้มๆ ตอบเสียงละห้อยเสียยิ่งกว่าสายตา

“ก็คงได้แต่มองละครับ คนเขามีเจ้าของแล้วนี่นะ”

“อ้าว! แล้วคุณหมอมารู้ได้อย่างไรล่ะคะ เพิ่งเจอกันเองไม่ใช่หรือ”

พยาบาลผู้มีวัยมากกว่าคุณหมอมอถาม เมื่อประเมินจากรูปแบบการทักทายของสองคนนี้แล้ว น่าจะเพิ่งรู้จักกันไม่ผิดแน่

“ก็เมื่อชั่วโมงก่อนหน้าสิครับ เธอพาลูกสาวมาเย็บแผลที่ถูกมีดบาด”

“ลูกสาวหรือคะ อายุประมาณหนึ่งขวบหรือเปล่า”

“ครับ หน้าตาน่าเอ็นดู เหมือนกันยิ่งกับเกาะ” นั่นเองที่ทำให้เขาคิดว่า เด็กผู้หญิงคนนั้นเป็นลูกสาวหล่อน

พยาบาลวัยกลางคนขมวดคิ้วอยู่พักหนึ่งก็หัวเราะออกมาในที่สุด หมอปราบดาคลุณหอยๆ เพราะนี่กว่าหล่อนมองเขาเป็นตัวละครที่แปลกใจไปกับผู้หญิงมีเจ้าของแถมมีลูกแล้วอีก ช้ำยังแสดงอาการอย่างโจ่งแจ้งแบบนั้น

“โถ...อย่าฉิวไปเลยคะหมอ ดิฉันเพียงจะบอกว่าคุณหมออาจไม่ออกหักเสียตั้งแต่เริ่มต้นก็ได้”

“ยังไงครับ” คุณหมอหนุ่มขมวดคิ้ว เอ...หรือว่าหล่อนเป็นแม่มา้ยกันนะ

“ก็เด็กที่หมอเข้าใจว่าเป็นลูกสาวเธอนะ ที่จริงเป็นน้องสาวค่ะ ส่วนแม่แท้ๆ ของหนูน่อยก็นอนอยู่ในห้องนั้นไงละคะ อู๊ย! ได้ยินแบบนี้แล้วหน้าบานใหญ่เลยนะคะ ยิ้มจนปากจะฉีกถึงรูหูเนะ”

“อะแฮ่ม! มากไปครับมากไป” คุณหมอดัดคอกไม่ให้ลามปาม หุบยิ้มฉับ ถึงกระนั้นรอยยิ้มที่ฉายเต็มใบหน้าและนัยน์ตานั้นปิดอย่างไรก็ไม่มิด “ว่าแต่พอจะรู้จักชื่อเล่นเธอมั๊ยครับ”

“รู๊สึคะ ชื่อคุณตามคะ ตามตะวัน”

“ชื่อเพราะนะครับ” หมอปราบดายิ้มอีกครั้งให้เจ้าของชื่อนั้น ทวนชื่อหล่อนเบาๆ “ตามตะวัน”

โชคดีจังที่เขาแวะมาหาเพื่อนที่ซึ้นวอร์ดตอนนี้ ถึงได้รู้ข้อมูลที่แท้จริงของเธอ แอบคิดเข้าข้างตัวเองว่า นี่หรือปล่าณะที่เขาเรียกกันว่าพรหมลิขิต

ตามตะวันอยากอยู่บ้านดูแลน้องมากกว่า อุบัติเหตุเมื่อวานทำให้หล่อนไม่ไว้ใจคนที่บ้านเลย แต่ก็จ้องใจด้วยความจำเป็นที่ต้องเข้าไปดูแลโรงงานอันเต็มไปด้วยปัญหาที่พ่อเลี้ยงและพี่ชายทิ้งไว้ ตามตะวันคิดวิธีแก้ไข

ปัญหาอภิวินิจฉัยเดียวในตอนนั้นคือ พาน้องดาวไปฝากไว้ที่เนิร์สเซอร์ที่เพื่อนของหล่อนทำงานอยู่

“ไม่รู้ครู่ใหญ่เขาจะว่ายังไงนะสิ งั้นเดี๋ยวเราไปถามครู่ใหญ่ละ รอแป๊บหนึ่ง” ทีปกา เพื่อนตั้งแต่สมัยเด็กของตามตะวันบอก แม้อยากช่วยเพื่อน แต่ก็ไม่กล้าทำอะไรโดยพลการ

“เราเข้าใจ อาจจะถูกละหุ่กไปหน่อย แต่เรายินดีจ่ายเงินพิเศษนะ ทั้งเนิร์สเซอร์ ทั้งทิพย์เลย”

“อู๊ย! ไม่เอาๆ อย่ามาพูดแบบนี้ละ เพื่อนกัน เพื่อนเดือดร้อนมาก็ต้องช่วยอยู่แล้ว” ทีปการู้ดีว่าเพื่อนมีปัญหาเรื่องการเงินพอสมควรในระยะนี้ ทั้งเรื่องหนี้สินของโรงงานผลไม้กระป๋องที่พ่อของตามตะวันสร้างด้วยน้ำพักน้ำแรง แล้วยังคำรักษาพยาบาลแม่ที่นอนเป็นผักอยู่ที่โรงพยาบาลอีกให้ตายหล่อนก็ไม่กล้ารับ

“ขอบใจนะ” ตามตะวันกล่าวอย่างซาบซึ้งใจ

“เราก็ช่วยตามได้เท่านี้แหละ”

“เท่านี้ก็พอแล้ว...ดีมากแล้ว” หญิงสาวเอ่ยพร้อมน้ำตาที่รินขึ้นมา

ทีปกาตบหลังมือให้กำลังใจเพื่อนก่อนผละออกไป แล้วกลับมาบอกข่าวดีว่าครู่ใหญ่ให้รับไว้ได้ ส่วนค่าใช้จ่ายเดี๋ยวล่อยเข้ามาคุยกับครู่ใหญ่ทีหลัง

ตามตะวันบอกขอบใจเพื่อนอีกคราก่อนจะบอกลากันไป

ปัญหาหนักที่โรงงานผลไม้กระป๋องของครอบครัวมีก็คือการหมุนเงินไม่ทัน เนื่องจากตอนที่แม่ให้หิวเข้ามาบริหารงานควบคู่กับต่อยศ พี่ชายของหล่อน วิทยักยกเงินไปจำนวนมาก มีหน้าซึ้งยังชักชวนต่อยศเข้าบ่อนจนกลายเป็นผีพนัน เพื่อที่จะได้ไม่มาขัดขวางการกอบโกยเงินของตัวเอง จากนั้นทั้งทรัพย์สินส่วนตัวและของครอบครัว ต่อยศก็ผลาญไม่มีเหลือภายในระยะเวลาเพียงปีครึ่ง โรงงานง่อนแง่นเพราะขาดคนดูแล ตามตะวันเพิ่ง

เรียนจบกลับมาจันทบุรีเพื่อดูแลโรงงานก็เมื่อเดือนกว่าๆ มาตัวเอง หลังจากแม่ต้องเข้าโรงพยาบาล ทั้งที่ก่อนหน้านี้เคยคิดจะทำงานในกรุงเทพฯ เสียด้วยซ้ำ เพราะไม่เคยเห็นด้วยและไม่พอใจที่แม่เลือกแต่งงานใหม่กับทวี ตามตะวันรักพ่อมากและไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนวิเศษไปกว่าพ่อ หลังจากพ่อตายไปได้ไม่กี่เดือน แม่กลับบอกว่าจะแต่งงานอีกครั้งกับคนรักคนแรก ทำเหมือนว่าที่ผ่านมามีไม่เคยรักพ่อเลยเสียอย่างนั้น ตามตะวันยอมรับว่าผิดหวังและไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับสามีใหม่ของแม่อีกเลยนับแต่รู้เรื่อง

หญิงสาวถอนหายใจ กลับมาคิดถึงโรงงาน มาถึงตอนนี้หญิงสาวพยายามหาเงินมาหมุ่ก็ยากเต็มที เพราะหนี้สินที่เคยไปขอกู้ธนาคารมา ขยายกิจการก็ยังไม่จะมีใช้คืน

หญิงสาวพยายามแก้ปัญหาที่พอจะทำได้ในตอนนั้น โดยการนำเงินส่วนตัวที่มีเก็บอยู่ไม่เท่าไรมาโปะลงไป ลดลูกจ้างให้เหลือเท่าที่จำเป็น ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่เร็วเท่าเต็มที

ขายโรงงานทั้งคู่จะเป็นทางออกทางเดียว แต่หล่อนไม่ยอมทำเลย บ้าน โรงงาน และสวนเป็นสิ่งที่พ่อหล่อนสร้างด้วยน้ำพักน้ำแรง หญิงสาวไม่อยากให้พ่อมองลงมาจากสวรรค์แล้วเสียใจ หลังจากที่เสียใจเรื่องแม่มาแล้วเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแม้ว่าหล่อนจะอยากขายทรัพย์สินสมบัติทั้งสามชิ้นในตอนนั้น แต่ถึงขายได้ก็อาจไม่มีเงินพอใช้หนี้ทั้งหมดอยู่ดี นึกถึงการสนทนาเมื่อเดือนที่แล้วตอนที่ทะเลาะกัน หรือที่ใครเรียกสั้นๆ ว่าเสียทะเลงส่งลูกน้องมาแจ้งหนี้สินของพี่ชายหล่อนถึงโรงงาน

‘คุณต่อยศเป็นหนี้บ่อนอยู่ห้าล้าน’

‘ห้าล้าน!’ หล่อนอุทาน เขาแทบทรุด ‘ทำไมมันมากมายอย่างนั้น’

‘เสียเราเห็นว่าคุณต่อยศเป็นลูกค้ำวีไอพี เลยให้ไม่อื่น ใครจะนึกว่าที่แท้แล้วไล่จะกลวงขนาดนี้’

‘ต่อไปบอกเสียไม่ต้องให้เครดิตพี่ต่อแล้ว’

‘อ๊ย ไม่ทันแล้วละคุณ ถึงเลิกตอนนี้ก็หนี้ท่วมหัว นี่ยังไม่รู้ว่าข้าม

ไปเล่นในบ่อนของเสียที่ฝั่งโน้นจะเป็นหนักกลับมาอีกเท่าไร' ทางนั้นยังไม่ได้รายงานมาเลย'

หญิงสาวฟังแล้วแทบน้ำตาไหลด้วยความคับแค้นใจ... พี่ต่อนะ พี่ต่อทำไมเป็นได้ถึงเพียงนี้

'เสียฝากมาบอกว่าถ้าคุณยินดี อาจลดหนี้ให้พี่ชายได้สักครึ่ง ตามผมไปพบเสียวันนี้เลยไหมล่ะ'

'ไม่มีวัน' หญิงสาวตัวต้วตวยตากุ้งึกโกรธกลับไปมองคนถามแล้วตอบทันที หล่อนไม่ได้ไร้เดียวขนาดไม่รู้ว่าคุณน้องของทะเลงักดีหมายถึงอะไร

ลดหนี้ครึ่งหนึ่งหรือ เป็นเงินที่มากพอดูสำหรับค่าตัวหล่อน หล่อนไม่เคยนึกว่าจะมีใครยอมทุ่มขนาดนั้น แต่หล่อนจะเอาเงินสองล้านห้ามาเพื่ออะไรล่ะ ในเมื่อมันไม่ได้เศษเสี้ยวของหนี้ที่รวมๆ แล้วมีอยู่ตอนนี้ ในเมื่อจะต้องตายก็ขอตายอย่างมีศักดิ์ศรีดีกว่า

'ตามใจ' นายคนนั้นตอบเสียงส่วบดอย่างไม่สบอารมณ์ 'ฉันจะมาเพื่อบอกเท่านั้นแหละ อย่าลืมนะ เตรียมเงินไว้ให้เสียด้วย เดี่ยวผมจะโทร. บอกอีกทีว่าเมื่อไหร่ อย่าคิดเบี้ยวล่ะ หนี้ในระบบนะคุณ คุณคงเคยไต่ยืมตามข่าวนะว่าเขามีวิธีทวงกันแบบไหน งานนี้ไม่ละแค่ว่าพี่ชายคุณแน่'

"คุณตามคะ!"

หญิงสาวนั่งเหม่อคิดถึงเรื่องที่กังวลอยู่ จู่ๆ พนักงานสาวคนหนึ่งก็ผลัดประตูห้องทำงานเข้ามาเรียกหล่อน ตามตะวันถึงกับสะดุ้งเพราะหวาดหวั่นเป็นทุนเดิม

"มีอะไรหรือ"

"พวกนั้นมาอีกแล้วคะ" พนักงานสาวบอกด้วยท่าทางตื่นๆ

หญิงสาวผวาเฮือกซ้ำอีก เพราะไม่เห็นว่าโชคชะตาจะกลั่นแกล้งหล่อนได้ขนาดนี้ 'พวกนั้น' จะเป็นพวกไหนไปได้อีกนอกจากลูกน้องของทะเลงักดี

แต่ถึงอย่างไรหล่อนก็ต้องออกไปพบ ถึงไม่พบตอนนี้ พวกนั้นก็มิวิตีเข้าถึง
ตัวหล่อนได้อยู่แล้ว และจะยิ่งเป็นอันตรายกว่านี้อีก

“ว่าไงคุณ เสียให้ผมมาทวงหนี้” นายลูกน้องหน้าโหดคนเดิมของ
ทะนงศักดิ์เอ่ยทันทีที่เห็นตัวหล่อน

“ฉันไม่มี ใครจะหาเงินเป็นล้านๆ ได้ทันภายในเดือนเดียว บ้าหรือ
เปล่า!”

“ตอบดีนี่ ไม่มี ไม่หนี ไม่จ่ายนั่นสิ รู้มั๊ยว่าคนที่ตอบแบบนี้เหลือชีวิต
รอดอยู่บนโลกนี้กี่คน” ชายร่างสูงใหญ่ชะงักหน้าเข้ามาใกล้หล่อนพลาบออก
เสียงเหยิ่มเกรี้ยวว่า “สำหรับลูกหนี้ของคนอื่นไม่รู้ละ แต่สำหรับลูกหนี้ของ
เสีย บอกได้เลยว่า...ไม่มี”

หญิงสาวหลับตาปี เบนหน้าออกห่าง นึกรังเกียจทั้งหน้าตา วาจา
และท่าทางของคนเลวคนนั้นเป็นที่สุด

“ขอผิดเสียไปอีกสักหน่อยได้ไหม” หล่อนต่อรอง

“ไปพูดกับเสียเอง”

“ฉันไม่ว่าง” ตามตะวันปฏิเสฐทันที เห็นลูกน้องทะนงศักดิ์ส่ายหน้า
อย่างเหลืออด

“นี่ อย่าเล่นตัวไปหน่อยเลยนะ เอาจี้ ผมจะบอกข่าวดีให้นะ เดือน
ก่อนเสียลดหนี้ให้คุณแค่ครึ่ง แต่พอเสียเห็นภาพเคลื่อนไหวของคุณเท่านั้น
แหละ เสียก็ประกาศว่าจะยกหนี้ให้คุณทั้งหมด แล้วยังบอกอีกว่าจะให้
พี่ชายคุณเล่นพนันในบ่อนเสียฟรีทั้งปีทั้งชาติ เล่นให้ตายกันไปข้างหนึ่งเลย
ขอแค่คุณยอม นี่แค่เห็นรูปนะ ไม่อยากนึกเลยว่าถ้าได้เห็นตัวเป็นๆ เสียจะ
หลงหัวปักหัวปำขนาดไหน ดีไม่ดีอาจสบายไปทั้งชาติก็ได้ ว่าก็ว่าเถอะ อย่า
ว่าแต่เสียเลยคุณ...” พูดจบก็ทำเสียงจี้จ๊ะในปาก พลาบส่งสายตาทิ่มให้หล่อน
อย่างไม่ปิดบังแม้แต่น้อย

ตามตะวันรู้สึกละอายสะอึ้นเต็มทน แต่หล่อนก็ไม่ควรบ่มบ่ามพูด
อะไรที่จะทำร้ายตัวเองออกไปตอนนี้

“ขอเวลาให้ฉันเหนื่อยเถอะ แล้วฉันจะเข้าไปคุยกับเสียเอง”

“เมื่อไหร่”

“ยังไม่รู้”

ลูกน้องของพะเนงศักดิ์ทำเสียงฮึดฮัดในลำคอ ถ้าวันนี้เขากลับไปมีโอเปล่า มีหวังเสียเอาตายแน่

“ไม่ได้หรอกคุณ ยังไงวันนี้ผมก็ต้องได้อะไรกลับไปรายงานเสียบ้าง... แบบที่เป็นขึ้นเป็นอันนะ” เขาริบดีกคอ ไม่อย่างนั้นก็ได้แต่การรับปากลอยๆ อีก

“งั้น...” หญิงสาวมองรอบตัวแล้วล้วงมือคันกระเป่า ในที่สุดก็เลือกหยิบกุญแจรถยนต์ขึ้นมา “นี่รถฉัน นายเอาไปเลย”

“มันยังไม่ได้เสียว่หนึ่งของหนี้เลยนะ แต่ก็เอาเถอะ ให้เสียไว้ดูต่างหน้าก็ดีเหมือนกัน” อีกฝ่ายว่ายิ้มๆ พลังจินตนาการถึงหน้าเหย้มๆ ของเจ้านายตนคอคเคลียอยู่กับพวงมาลัยรถอย่างทีนๆ แล้วก็อดทำหน้าขำไม่ได้

ลูกน้องของพะเนงศักดิ์กลับไปแล้ว ตามตะวันรู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน อายุแค่ยี่สิบเอ็ด แต่ทำไมหล่อนถึงเหนื่อยกับการใช้ชีวิตบนโลกนี้เหลือเกิน

หญิงสาวใช้เวลาในโรงงานหลายชั่วโมงต่อมาเพื่อทำเป็นลืมเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเที่ยงวันเสีย แล้วก็ลืมเวลาจนกระทั่งเกือบมืดค่ำจึงนึกขึ้นได้ว่า ผ่าก้องดาวไว้ที่เนิร์สเซอร์ ไม่ได้มีพี่เลี้ยงดูแลอยู่ที่บ้านรอเวลาหล่อนกลับเช่นทุกวัน

“ตายละ!” หญิงสาวอุทานเมื่อยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา ร็อนรนรีบเก็บข้าวของออกจากโรงงานพลาจควานหากุญแจรถ แล้วก็ต้องหัวเสียเมื่อนึกขึ้นได้ว่า... หล่อนไม่ได้ให้ลูกน้องพะเนงศักดิ์ไปแล้ว

หญิงสาวรีบเดินออกจากโรงงานอย่างไม่รีรอเพื่อมองหารถที่พอจะอาศัยกลับด้วยได้ แยกเข้าไปอีกเมื่อที่ตั้งโรงงานอยู่ห่างจากตัวจังหวัดพอสมควร คนงานส่วนใหญ่เป็นคนพื้นที่ ส่วนพนักงานธุรการที่ทำงานในออฟฟิศนั้นแม่มีบางส่วนอยู่ในเมืองและขับรถมาทำงาน แต่ก็กลับบ้านไป

กันหมดแล้ว ถนนก็ไม่ค่อยมีรถรับจ้างสัญจรเท่าไร หญิงสาวตัดสินใจข้ามถนนไปอีกฝั่งซึ่งเป็นฝั่งเข้าเมืองเพื่อโบกรถ

แต่ก่อนที่หล่อนจะหันข้ามถนน ก็มีเสียงโทรศัพท์ดังออกมาจากกระเป๋าถือ หยิบขึ้นดูก็ปรากฏว่าเป็นที่ปกาที่โทรศัพท์เข้ามา

“ฮัลโล ทิพย์ เราขอโทษนะที่ช้า จะไปเดี๋ยวนี้แหละ”

“ตาม เราจะโทร. มาบอกว่าตอนนี้เรากำลังนั่งรถของเนิร์สเซอร์รี่ไปส่งเด็กๆ ที่บ้าน เดี่ยวเราพาน้องดาวไปส่งที่บ้านเลยนะ ไม่ต้องเป็นห่วง”

“เดี๋ยวๆ ทิพย์...”

เสียงสัญญาณที่แจ้งให้ทราบว่าสายถูกตัดดังขึ้นตื้อๆ พร้อมกับที่เสียงของที่ปกาหายไป

ตามตะวันยกหน้าจ่อขึ้นมาดูก็ปรากฏว่าเบตเตอร์ี่หมด หญิงสาวสบถในใจ ตอนที่หล่อนไปฝากน้องดาวไว้ รีบร้อนไม่ได้บอกว่าติดปัญหาอะไร ที่ปกาที่ไม่ได้ถาม คงคิดว่าส่งน้องดาวถึงมือพี่เลี้ยงแล้วก็ปลอดภัย หล่อนนึกถึงอุบัติเหตุเมื่อคืน แล้วนึกไปว่าถ้าเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นอีกจะทำอย่างไร ถ้าไม่มีใครดูน้องดาวจนเป็นอันตรายมากกว่าเมื่อคืนจะเป็นอย่างไร ยิ่งคิดยิ่งร้อนใจ หญิงสาวรีบข้ามถนนโดยลืมระวังรถ นอกตัวจังหวัดแบบนี้แม้รถจะน้อยแต่ก็ยังมีผ่านมาเรื่อยๆ และขับกันค่อนข้างเร็วเสียด้วยเพราะถนนโล่ง

หล่อนกำลังสาวเท้าข้ามถนนอย่างเร่งรีบ ไม่กี่วินาทีเท่านั้นที่ลืมตัวไม่มองถนนก็ได้ยินเสียงห้ามล้อดังเอี้ยดมาแต่ไกล เมื่อเหลียวไปมองอีกครั้งก็เห็นรถยนต์สีดำนับสิบคันหนึ่งพุ่งตรงเข้ามา หญิงสาวหวีดร้องตกใจ ล้มลงกองกับพื้น รู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าขาและข้อเท้าด้านขวา

๒

หลังจากมีนชาไปทั้งสมองและร่างกายอยู่ครู่หนึ่ง หญิงสาวก็เริ่มรู้สึกเจ็บจี๊ดที่หน้าขาและข้อเท้า เลี้ยววินาทีถัดมาจึงได้ยินเสียงเปิดประตูรถ เสียงฝีเท้าคนสองสามคนตรงมายังตัวหล่อน

“เป็นอะไรหรือเปล่าคุณ”

เสียงแสดงความห่วงใยนั้นเป็นเสียงของผู้ชายแน่ ตามตะวันยังไม่ทันได้เงยหน้ามองคนพูด ผู้ชายคนนั้นก็ตรงเข้ามาแตะข้อเท้าหล่อนเบาๆ

“ขาหักหรือเปล่า” เสียงนั้นพึมพำกับตัวเองมากกว่าจะถามหล่อน

‘หักหรือ ไม่นะ!’ ตามตะวันอุทานเอ็ดอึ้งในใจ หล่อนจะมาเป็นอะไรตอนนี้ไม่ได้ นึกห่วงน้องสาวมากกว่าสิ่งอื่นใด มากกว่าห่วงตัวเองเสียอีก

“น่าจะแค่แผลง”

เสียงทุ้มๆ นั้นทำให้ตามตะวันโล่งใจขึ้นมาหน่อย หล่อนเงยหน้ามองคนที่เกือบขับรถชนหล่อนเป็นครั้งแรก พบว่าคนที่ให้ความช่วยเหลือหล่อนเป็นชายหนุ่มหน้าตาทำทางดี และน่าจะมียุวัยมากกว่าหล่อนหลายปีทีเดียว นอกจากพิจารณาใบหน้าแล้ว ยังสังเกตได้จากท่าทางการจัดการ

ปัญหาตรงหน้าอย่างสุขุมไม่ร้อนรน แต่ก็ไม่มีที่ท่าว่าจะปฏิเสธความ
รับผิดชอบ

หลังจากที่ตามตะวันลอบมองอีกฝ่ายอยู่ไม่กี่วินาที เขาก็เงยหน้าขึ้น
มองหล่อนบ้าง และไม่ทราบเพราะอะไรที่ทำให้อีกฝ่ายชะงักไปนิด นิดเดียว
เท่านั้น แล้วก็ถามโดยไม่ละสายตาไปจากใบหน้าหล่อน

“ยังเจ็บตรงไหนอีกหรือเปล่า”

ตามตะวันเป็นฝ่ายเสทลบทา หล่อนขยับตัวเบาๆ เพื่อสำรวจ พบว่า
ไม่ได้เจ็บส่วนไหนเพิ่มเติมอีกนอกจาก...

“ตรงหน้าขาอะ” หล่อนอ้อมแอ้มบอกเขาไป

ชายหนุ่มพยักหน้ารับรู้ เลื่อนมือขึ้นไปจนเกือบถึงจุดที่เจ็บ

“อู๊ย!” ตามตะวันอุทาน ดันมือที่จู่โจมเข้ามาโดยไม่ให้สัญญาณอะไร
ก่อนเอาไว้ เพราะจุดที่เจ็บนั้นเลยหัวเข่าขึ้นมาสูงมากทีเดียว

“ยังคงคิดมากอีก จะดูให้ว่าถึงกับหักหรือเปล่า” เขาส่งเสียงดูๆ

“หักอีกแล้ว!” ตามตะวันนึกก่อนว่าคนที่ขยันทำให้หล่อนใจเสีย แต่
ถึงเขาจะดูแบบนี้ก็ส่งสัญญาณไปทางผู้ชายอีกสองคนที่ยืนห้อมล้อมอยู่ให้
หันไปทางอื่น ตามตะวันเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีคนอื่นอีกนอกเหนือจากหล่อน
และเขา เมื่อผู้ติดตามทั้งสองคนทำตามคำสั่งแล้ว เขาก็เอ่ยอย่างสุภาพซึ่ง
ทำให้ตามตะวันใจชื้นขึ้นได้บ้างว่า

“ขอโทษนะคุณ”

เขาค่อยๆ เลิกชายกระโปรงของหล่อนขึ้นจนถึงตำแหน่งที่เริ่มมีห้อ
เลือด ทั้งที่กำลังเจ็บแต่หล่อนก็ยังรู้สึกอายจนเห่อร้อนไปทั้งตัว โดยเฉพาะ
ใบหน้าที่แดงก่ำ มองชายหนุ่มค่อยๆ สำรวจหาบาดแผลและขยับต้นขา
หล่อนไปมาเบาๆ แล้วก็พยักหน้าช้าๆ ด้วยสีหน้าเรียบๆ

“ไม่น่าจะหัก”

เมื่อได้รับคำยืนยันเช่นนั้น แม่น้ำเสียงจะเป็นไปในแบบไม่มั่นใจนัก
แต่ก็ทำให้ตามตะวันใจชื้น พยายามลุกขึ้นยืน แต่คงเพราะข้อเท้าของหล่อน

บาดเจ็บหนักพอดู เพียงพยายามทรงตัวหน่อยก็เซล้มไม่เป็นท่า ดีที่เขาไว้ทันแต่ก็ล้มลงไปกองทั้งสองคนโดยที่เขาเอาตัวเป็นเบาะรองรับหล่อนอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“จะรีบลุกไปไหนกัน เดี่ยวก็ยิ่งเจ็บหรอก” ผู้ชายแปลกหน้าดูหล่อนเห็นท่าทางหัวเสียไม่เบาที่หล่อนทำให้เขาเสียเวลาและยุ่งยาก

“ฉันจะรีบกลับค่ะ” หญิงสาวบอก พยายามดันตัวขยับลุกขึ้นอีกครั้ง

“จะกลับไหน...กลับบ้านหรือ ยังกลับไม่ได้ คุณต้องไปโรงพยาบาลก่อน” เขายึดตัวหล่อนไว้ไม่ให้ขยับไปไหนได้อีก ส่วนหนึ่งเพราะเป็นห่วงว่าการขยับตัวมากๆ อาจทำให้บาดเจ็บมากกว่าเดิม และการที่หล่อนดิ้นขึ้น ดึงดันจะกลับท่าเดียวโดยไม่ดูสภาพตัวเองยิ่งทำให้เขาหงุดหงิด

“ไม่ไปหรอกค่ะ ไหนคุณบอกว่าฉันไม่เป็นอะไรแล้ว”

“ผมไม่ใช่หมอ นะ แค่พิจารณาจากสายตาเท่านั้น แต่เพื่อความปลอดภัยคุณต้องไปให้หมอตรวจก่อน”

“ฉันเป็นผู้เสียหายยังไม่เรียกร้อง คุณน่าจะดีใจนะคะ เราเลิกแล้วต่อกันเถอะค่ะ ฉันต้องรีบไปจริงๆ”

“ผมชนคุณ ผมผิด” เขาบอกเสียงหนัก ซึ่งฟังแล้วคล้ายๆ จะกลายเป็นคำสั่งมากกว่าสารภาพผิดในประโยคถัดมา “ฉะนั้นอย่าโยนความรู้สึกผิดมาให้กันด้วยการเลียงหนีความรับผิดชอบจากผม ยังไงคุณก็ต้องไปโรงพยาบาลกับผมก่อน ส่วนเรื่องค่าเสียหายเดี๋ยวค่อยว่ากันทีหลัง”

“โธ่! ฉันไม่ไปค่ะ ฉันรีบจริงๆ นะคะ” หล่อนโอด เสียเวลามาตั้งนานแล้ว ไม่รู้ว่าปานนี้ที่ปกาก็ไปถึงบ้านแล้วหรือยัง

“รีบอะไรนักหนา ห่วงอะไรนักหนามากกว่าชีวิตตัวเอง” เขาถามเสียงดูอีกครั้ง

“ฉันต้องรีบไปรับน้องค่ะ เนิร์สเซอร์กำลังจะไปส่งน้องที่บ้าน แต่ที่บ้านไม่มีคนดูแล เมื่อวานก็เกิดอุบัติเหตุกับน้อง โชคดีที่ฉันไปทัน แต่ถ้า

วันนี้เกิดอันตรายขึ้นอีก ไม่มีคนอยู่กับห้องอีกละคะ” หล่อนอธิบายยืดยาว
 “คนที่เนิร์สเซอร์จะทิ้งเด็กไว้ได้ยังไงถ้าไม่มีคนอยู่บ้าน”

“ก็มีคนอยู่ละ แต่ไม่มีคนดูแล ไทรศัพท์ฉันก็เบตหมด ไทร. บอกเพื่อนไม่ได้เลย” หล่อนบอกเขาจนหมดเมื่อเห็นว่าเขาไม่ยอมปล่อยให้ไปง่ายๆ รู้จักกันเพียงเท่านี้ ตามตะวันก็รู้สึกว่าเขาเป็นคนตื้อตึงน่าดู เป็นความผิดเขาเพียงเล็กน้อยที่หล่อนเกือบถูกรถเขาชน แกรมหล่อนยังไม่เอาเรื่อง ถ้าเป็นคนอื่นคงเปิดไปแล้ว

ชายหนุ่มฟังจบก็แค่นพยักหน้า จัดการอุ้มตามตะวันขึ้นโดยไม่บอกกล่าวจนหญิงสาวร้องประท้วงเบาๆ ระคนตกใจ เขาไม่ปล่อยให้หล่อนพูดเลยเมื่อเสียงเข้มว่า

“คุณเอาเบอร์เพื่อนคุณให้ปารณไป เขาเป็นลูกน้องผม เตียวเขาจัดการเอง แล้วจะพาน้องคุณไปเจอกันที่โรงพยาบาล”

“เบอร์เขาอยู่ในเครื่องนะสิคะ แล้วเบตก็หมดแล้วด้วย อ้อ ฉันจดไว้ในสมุดด้วยละ อยู่ในกระเป๋า เบอร์ที่ชื่อทิพย์” หล่อนหนีออกแล้วรีบบอกไม่รู้ทำไม่ถึงไว้ใจตามที่เขาบอก คงเพราะไม่มีทางเลือกแล้วจริงๆ ก็คนที่ห้อมล้อมอยู่ตอนนี้คือคนของเขาทั้งนั้น หล่อนจะอาศัยให้ใครช่วยได้อีก ถ้าคนพวกนี้ประสงค์ร้ายจริงๆ

ผู้ชายคนที่ชื่อปารณคนนั้นเข้ามารับคำสั่ง แล้วก็หยิบกระเป๋ากล่อนไปค้นเบอร์โทรศัพท์จากสมุดจด ตามตะวันไม่ทันรู้ว่าพวกเขาจัดการกันอย่างไรต่อไปก็ถูกอุ้มขึ้นรถคันที่ชนหล่อนไปนั่งบนเบาะหลังพร้อมกันกับเขา แต่คนที่ชื่อปารณไม่ได้ขึ้นรถมาด้วย ตามตะวันมองไปข้างหลังจึงเห็นว่ามีรถอีกคันแล่นตามกันมา

ตอนแรกเขาอุ้มหล่อนวางลงใกล้ๆ ตัวเขา ซ้ายยังดึงร่างหล่อนให้เอนไปพึ่งเขาไว้ด้วย เมื่อทุกอย่างเข้าที่เข้าทาง ตามตะวันกระดากใจเกินกว่าจะนั่งในที่นั่งนั้นกับคนไม่รู้จัก จึงเอนตัวออกมาพร้อมกับกระเถิบออกมาได้เพียงนิดเดียว รู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าขาจึงหยุดขยับ

เขาคลายวงแขน ปล่อยให้ให้หล่อนทำตามใจได้อย่างอิสระ พอขึ้นรถ มากี่นั่งนิ่งไม่พูดอะไรเลย ตามตะวันพลอยรู้ลึกอีกอึดอัด เมื่อนึกย้อนไป ตอนที่เกิดอุบัติเหตุใหม่ๆ วิธีการของเขาที่บังคับหล่อนให้ตามเขามาจนให้ ตัวชวาบ

“คุณชื่ออะไรคะ” หญิงสาวถามหาตๆ ทั้งกล้าและกลัว ถ้าไม่ถามให้ ชัดเจนตามตะวันคงต้องระแวงเขาไปตลอดทาง

“ภาสกร” เสียงหนักแน่นตอบกลับเพียงสั้นๆ

“เอ่อ...คุณคงไม่ใช่คนของเสี่ยทะนงหรือคะ”

“เปล่านี้” เขาตอบโดยไม่มอง แต่เลิกคิ้วขึ้นนิดหน่อยเมื่อตามตะวัน เอ่ยชื่อนี้

นั่นแสดงว่า...เขาเองก็รู้จัก!

“แล้วก็หวังว่าคุณไม่ใช่คนของนายเปรมพงษ์นะคะ”

คราวนี้ชื่อนี้ทำให้เขาขมวดคิ้วมุ่นมองหล่อน

“ดูเหมือนชีวิตคุณกำลังมีปัญหาหะ มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่านั้น”

ตามตะวันสะดุ้ง...นี่เขารู้ได้อย่างไร

ภาสกรเดาสีหน้าหญิงสาวออก คำเฉลยจึงตามมา

“ไม่ยากนี้ จากท่าทางคุณก็พอจะเดาออก และจากสองชื่อที่คุณเอ่ย มา คงเป็นปัญหาใหญ่ในชีวิตทีเดียวละ...ใช่ไหม”

ถ้าเขาไม่เกี่ยวกับสองคนนี้จริง ตามตะวันอดที่จะไม่ได้ที่เขาเดาออก อย่างง่ายดาย

“คุณรู้จักพวกเขาหรือคะ”

“ผู้ทรงอิทธิพลในภูมิภาคนี้ทั้งสองคน ใครจะไม่รู้จักล่ะคุณ” เขา ไช้ข้อข้องใจเสียงเรียบ

“ก็ไม่แน่ นอกจากพวกเดียวกันเองหรือคนลักษณะเดียวกัน ดูอย่าง ฉันทสิ เพิ่งมารู้จักสองคนนี้ก็เมื่อไม่นานนี้เอง” หล่อนอดเถียงไม่ได้ ซึ่งเป็น เรื่องจริง เปรมพงษ์เป็นนักการเมืองในภาคตะวันออก เพียงแต่ไม่ได้อยู่ใน

จังหวัดนี้ หล่อนจึงไม่รู้จัก ส่วนทะเบียนศักดิ์เมื่อก่อนก็ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกัน จวบจนพี่ชายหล่อนถูกชักชวนให้หลงผิดนั้นละ

“คุณกำลังจะเหมารวมผมให้ไปอยู่ในกลุ่มของคนที่คุณเกลียดละสิ”
เขาว่า แม่ไม่เชิงตำหนิ แต่ก็พอฟังออกว่าไม่ค่อยพอใจนัก

“ยังหรอกคะ ถ้าคุณไม่ใช่คนของพวกเขา ฉันคงต้องถามก่อนว่าคุณรู้จักพวกเขาในฐานะไหน มิตร...หรือศัตรู”

“แค่รู้จัก แต่ถ้าคุณจะให้ผมช่วย ผมก็อาจจะคิดดูใหม่”

“คุณจะยอมเป็นศัตรูกับสองคนนั้นที่คุณเรียกว่าเป็นผู้ทรงอิทธิพลในเขตนี้ เพียงเพื่อช่วยคนที่คุณเพิ่งรู้จักกันหรือคะ” หล่อนอดแปลกใจไม่ได้ จะว่าเป็นการรับผิดชอบที่เขาขับรถชนหล่อนก็ดูจะมากเกินไปสักหน่อย

“ต้องขอฟังก่อนว่าเรื่องใหญ่ขนาดไหน ถ้าแค่เรื่องเล็กน้อยอาจยอมเสี่ยงได้ ช่วยคนตกยากเท่าที่จะช่วยได้นะดีไม่ใช่หรือ แต่ถ้าเป็นเรื่องใหญ่มากก็ต้องขอชั่งน้ำหนักดูก่อนว่าคุ้มค่ากันไหม”

ใหญ่มากแน่ๆ และใครก็ยากที่จะมายอมแบกรับร่วมกับหล่อน ยิ่งเป็นเขาที่เพิ่งรู้จักกันนะหรือ...ไม่มีหวังเลย

“ทำหน้าที่แบบนั้นแสดงว่าปัญหาต้องใหญ่มากจริงๆสินะ คุณค่อยเล่าหลังจากหาหมอเสร็จก็แล้วกัน จะได้มีเวลาอย่างน้อย แล้วจะได้ไม่ต้องคอยกังวลเรื่องที่คุณเจ็บอยู่แบบนี้ด้วย”

ไม่มีทางเล่าแน่...ตามตะวันบอกตัวเอง เอาเรื่องของตัวเองไปขาย โดยที่สุดท้ายแล้วก็รู้ว่าเขาช่วยอะไรไม่ได้อย่างนั้นหรือ แล้วเขาก็ไม่ใช่ใครที่จะมาคอยฟังหล่อนปรับทุกข์ด้วย แม้แต่เพื่อนสนิทอย่างทีปกาหล่อนยังไม่ยอมปริปาก เพราะรู้ว่าเกินกำลังเพื่อนจะช่วย จึงไม่ยอมให้พลอยยุ่งยากใจไปด้วย

ตามตะวันเงิบไป และอีกคนก็ไม่เอ่ยถามอะไรอีก จนกระทั่งถึงโรงพยาบาล

รถเคลื่อนตัวมาจอดหน้าห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉิน ตามตะวันเจอหมอคนเดิมอีกแล้ว คนที่รักษาให้น้องดาวเมื่อวานนี้

“อ้าว คุณ” คุณหมอหนุ่มร้องทัก ยิ้มแจ่มมาแต่ไกล

“สวัสดีค่ะ คุณหมอบราบดา” หล่อนกล่าวทักทาย

“โอ๊ะ! จำชื่อหมอได้ด้วย ดีใจจังครับ” หมอบราบดายิ้มกว้าง

หล่อนอ่านจากป้ายชื่อของเขาคือติดอยู่บนนอกเสื้อต่อนี้ต่างหากเล่าตามตะวันค้ำใจ แต่ก็ไม่ตอบ แม้จะแห้งเต็มทีเพราะอาการบาดเจ็บ

“บ้านนี้ขยันเข้าโรงพยาบาลกันจังเลยนะครับ ดีใจที่ได้เจอ แต่ไม่ดีใจเลยที่คุณเจ็บ เอาไว้เราไปเจอกันที่อื่นบ้างสิ...แล้ววันนี้เป็นอะไรมาครับ”

แพทย์หนุ่มพูดยืดยาว แต่ยังไม่ทันที่ตามตะวันจะได้ตอบคำถามคนที่ยื่นรีๆ รอๆ อยู่ก็แทรกเข้ามาก่อน

“จะรักษาก็รีบรักษาเถอะหมอ มัวแต่ทักทายกันอยู่ได้ การทักทายยืดยาวช่วยในการรักษาอย่างไรครับ” ภาสกรบ่นอย่างหงุดหงิด

“ใจเย็นสิครับ หมอกำลังถามอาการอยู่นี่ไง คุณก็พูดแทรกขึ้นมาก่อน” หมอตอบยิ้มๆ แล้วหันไปหยิ่งเชิงกับคนไข้ว่า “แฟนคุณตามนี้ใจร้อนนะครับ”

“เขา...ไม่ใช่แฟนฉันค่ะ” ตามตะวันอึ้งกับการคาดเดาลอยๆ ของหมอปฏิเสธทันทีทันใด เห็นภาสกรฮึดฮัดออกไป คงจะหงุดหงิดที่รักษาไม่ทันใจที่จริงหากเขามีฐานะอะไรก็กลับไปก่อนได้ หล่อนจะบอกเขาแต่เขาออกไปก่อน แต่สักพักก็กลับเข้ามาใหม่ตอนที่หล่อนอธิบายอาการให้หมอฟัง

“ยังไม่รักษาใช่ไหมหมอมอ ถ้างั้นเดี๋ยวขอเวลาให้คนไข้จัดการธุระเดี๋ยวหนึ่ง” เขาว่าพลางส่งโทรศัพท์มือถือของเขาให้หล่อน

“ปารณเจอเพื่อนกับน้องคุณแล้ว แต่เพื่อนคุณไม่ยอมมาให้เด็กมา จะขอคุยกับคุณ”

ตามตะวันรับโทรศัพท์มา

“ฮัลโหล ตาม! ตามหรือเปล่าจ๊ะ”

“จ๊ะ” หล่อนรีบตอบรับ

“อ๊วย โลงอกไปที่ เรานึกว่าแก๊งลักเด็กซะอีก แต่ปัญหาคือน้องตา
ไม่ยอมไปกับคนแปลกหน้านะสิ ขึ้นเดียวเราไปด้วย จะได้ไม่ต้องคอยพะวง
ตามไม่ต้องเป็นห่วงนะ”

“รบกวนด้วยนะทิพย์”

“จ๋า แล้วนี่ไม่เป็นไรมากใช่ไหมใหม่ที่ถูกรถชน”

“ไม่เป็นอะไรมากหรอก ทิพย์ไม่ต้องห่วง”

“จ๊ะ ถ้าอย่างนั้นเดี่ยวเจอกันนะตาม” เพื่อนหล่อนบอกส่งท้ายแต่ยังไม่ตัดสาย คงยื่นให้ปารณ ลูกน้องภาสกรต่อ หล่อนจึงยื่นโทรศัพท์คืนให้
เขาบ้าง

“ถ้าเรียบร้อยกันแล้วขึ้นหมอบขอตรวจต่อ นะครับ รบกวนญาติคนไข้
ออกไปรอข้างนอกก่อน หมอบจะได้รักษาได้ทันใจ” หมอบปราบดาพุดกวน
ก็จริงแต่ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

‘ญาติคนไข้’ จึงตอบโต้อะไรไม่ถนัด เดินหน้าตึงออกจากห้องฉุกเฉิน
ไปอีกรอบ

ที่пкаเพียงเคยขึ้นรถมากับคนแปลกหน้าที่เพิ่งรู้จักกันไม่ถึงครึ่งชั่วโมง
เป็นครั้งแรก ใจยังนึกหวั่นๆ แม้จะได้คุยกับเพื่อนแล้ว แต่รายนั้นก็รู้จักกับ
คนพวกนี้ด้วยระยะเวลาไม่นานไปกว่าก้นสักเท่าไร คิดเผื่อว่าอาจเป็นคนร้าย
ไว้หนอยก็ดี จะได้ไม่ปล่อยตัวตามสบายเกินไปจนลืมนความรอบคอบ หญิง
สาวกระชับกอดหนูน้อยเอาไว้แน่น

ปารณเห็นท่าทางของอีกฝ่ายแล้วนึกขำ

“นี่ยังไม่เลิกระแวงอีกหรือคุณ”

“ไม่อะ” หญิงสาวตอบตรงๆ “กันไว้ดีกว่าแก้ ท่านฤๅษียังสอนว่า
อย่าไว้ใจมนุษย์ มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด”

“ฤๅษีไหน” ปารณถามขมวดคิ้ว

“ได้เรียนหนังสือมาหรือเปล่าคะเนี่ย” หล่อนตอกกลับ

“โห! แรงนะครับ ผมก็พอรู้อยู่เหมือนกันละ ไอ้กลอนบทนี้เนี่ยมัน
เป็นของสุนทรภู่ไม่ใช่หรือ ใช้ของภาษาขงภาษาที่ไหนกัน”

“นั่นแหละ ท่านสุนทรภู่แต่งไว้ในเรื่องพระอภัยมณี กลอนบทนี้เป็น
บทที่พระฤๅษีสอนสุดสาครก่อนที่จะออกเดินทางไปตามหาพ่อคะ”

“รู้สึกรู้จักจริงนะเนี่ย” เขาเข้าเหย้มไม่เลิก

ที่ปกากมินหันไปทางอื่น เงียบเสียงไป ทำให้เงียบไปทั้งคันรถ น้อง
ดาวตปรีหรือเพราะวงจตุรัสพลอยไม่ส่งเสียงไปด้วย ยังกติที่ไม่ร้องหิว เพราะ
หล่อนก็ไม่ได้เตรียมของกินมาด้วยเหมือนกัน

ไม่มีน้ำนมให้ด้วยนะ!

ความเงียบที่ปกคลุมไปทั่วรถแบบนี้ทำให้ปารณารู้สึกแปลกๆ เป็นครั้งแรก
ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาน่าจะชินกับวิถีชีวิตแบบนี้แล้วไม่ใช่หรือ ภาสกรเป็นคน
คนไม่พูดมาก หากเป็นเรื่องงานเจ้านายของเขาชอบความรวดเร็วแต่
เรียบร้อย ไม่ฉาบฉวย เขาในฐานะเป็นเลขานุการและลูกน้องคนสนิทจะจัดการ
อะไรต้องยึดหลักข้อนี้ไว้ เรื่องเร็วมาก่อนเสมอ แต่เขามักจะถูกตำหนิอยู่
บ่อยครั้งเรื่องความไม่รอบคอบ เพราะฉะนั้นตอนที่โทร. หาและพบที่ปกาก
ครั้งแรก เขาตรงเข้าไปพูดเหตุผลที่มาที่นี้และต้องรับเด็กคนนี้ไปเร็วจน
คนฟังเอ๋อ แล้วหล่อนก็ไม่ยอมให้เด็กมา จนเขาต้องโทรศัพท์หาเจ้านาย

ครั้งนี้กลับเป็นหนแรกที่เขาไม่ชินกับความเงียบ!

ชายหนุ่มเคาะนิ้วกับพวงมาลัยเป็นจังหวะ

“คุณ เงียบๆ หน่อยได้ไหม ไม่เห็นหรือคะเด็กนอนอยู่” หล่อนหันมา
เอ็ดเสียงเบาจนเกือบเป็นกระซิบ

“แค่เคาะเนี่ยนะ” เขาตอบกลับเบายิ่งกว่ากระซิบ เพราะทำแค่ปาก
พะงาบๆ

ที่ปกากเลยรู้ว่าถูกก่อกวน ได้แต่ทำหน้าที่ไม่พอใจ ไม่อยากต่อล้อ
ต่อเถียงด้วยเพราะกลัวน้องดาวตื่น

“เออที่คุณ ผมถามหน่อยดิ เห็นคุณเลี้ยงเด็กคล่องอย่างนี้ มีกี่คนแล้วล่ะ”

ที่ปากอ้าปากหวอกับคำถามก่อนจะแหง “จะบ้าเหรอ!”

“อ้าว! บ้าอะไร ผมแค่ถามว่าคุณเลี้ยงเด็กมากี่คนแล้ว ที่เนิร์สเซอร์นะ คุณทำงานที่นั่นไม่ใช่เหรอ”

หญิงสาวได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เพราะแน่ใจว่าเขาไม่ได้สื่อความหมายอย่างนั้นตั้งแต่แรกแน่ๆ...อีตานี้กวนประสาท หญิงสาวสรุปเสียๆ กับตัวเอง แล้วตัดสินใจไม่ต่อความยาวสาวความยืด

“ตกลงก็คนนะคุณ”

‘ใครจะไปเคยนับ’ หล่อนตอบในใจ แต่ไอ้ที่พูดออกไปลอยๆ พอให้เขาได้ยินคือ

“ก้านบัวบอกเลิกตั้งชลธาร มารยาทส่อ...ชาติเชื้อ” ที่ปากท่องโคลงอีกท่อน แถมเซนเซอร์เสียเองเลยด้วย เดี่ยวโดนบีบคอ หี!

“อีกละ” ชายหนุ่มโอดเอ๋ยมๆ พอจะเข้าใจความหมาย แต่แปลกที่เขา กลับนึกครึ้มอกครึ้มใจแทนที่จะโกรธ พอดีระยะทางที่ขยับมาถึงโรงพยาบาลไม่ไกลนัก ชายหนุ่มจึงสงบคำลงเท่านั้น นึกเสียตายช่วงเวลาที่มียู่เพียงสั้นๆ อย่างน่าประหลาด

ณ โรงพยาบาล ก่อนที่ที่ปกาและปารณจะมาถึง ตามตะวันก็ออกจากห้องตรวจเรียบร้อย ขาขาใส่ฝือกอ่อน หล่อนบอกผลการตรวจแก่ภาสกรตามที่หมอแจ้ง ผลเอกซเรย์ออกมาว่าข้อเท้าร้าวนิดเดียวเท่านั้น แต่หมอก็ใส่ฝือกอ่อนให้และหล่อนต้องงดลงน้ำหนักที่เท้าสักระยะหนึ่ง ส่วนต้นขาช้ำมากหน่อยแต่ไม่มีอะไรบอบสลาย

“คุณสบายใจได้แล้วนะคะ” หล่อนบอก

“ยัง หมอบอกว่าคุณต้องนอนโรงพยาบาลหรือเปล่า”

“หมอปราบบอกว่าไม่ต้องก็ได้ค่ะ แต่ถ้าอยากสบายใจก็นอนได้ แต่

ฉันขอกลับดีกว่า ถ้าพวกเขามาถึง ปรบกวณคุณช่วยไปส่งเราที่บ้านหน่อยนะคะ อ้อ ส่งเพื่อนฉันที่บ้านด้วย หวังว่าคงไม่ปรบกวณคุณเกินไป”

“ไม่หรอก”

“เอ่อ...อีกอย่าง ฉันขอไปตีกผู้ป่วยในก่อนได้หรือเปล่านั้น”

“ไปทำไมล่ะ ไหนบอกไม่ต้องนอนโรงพยาบาล”

“ฉันจะไปหาแม่ล่ะคะ”

ทีปกาอุ้มน้องตาวมาถึงพอดี ปรบถเดินตามมาติดๆ น้องตาวพอเห็นหน้าพี่สาวก็เดินจะไปหา ทีปกาที่ไม่เห็นแผลของตามตะวันส่งน้องสาวให้เพื่อนโดยดี

“ระวังนะครับ เธอเจ็บต้นขาอยู่ด้วย” ภาสกรเตือน ระวังยิ่งกว่าคนป่วยเสียเอง ขนาดหญิงสาวยังลืมหูลืมตาจะอุ้มน้องสาวมาวางบนตักขณะนั่งอยู่บนรถเข็น

“อู๊ย! งั้นหรือคะ งั้นแค่หอมแก้มพี่ตามก็พอละคะน้องตาว พี่ตามเจ็บอยู่”

เด็กหญิงทำเหมือนเข้าใจที่พูด ยอมจูบแก้มพี่สาวเบาๆ แล้วกอดคอให้ทีปกาอุ้มต่อ

“เดี๋ยวเราไปหาแม่กันนะคะก่อนกลับบ้าน” ตามตะวันบอกน้องสาว

ปรบถถูกเรียกตัวให้ออกมาพูดคุยกันเฉพาะตัวกับเจ้านาย หลังจากปล่อยให้ผู้หญิงสามคนเข้าไปในห้องพักคนไข้แล้ว

“อะไรนะครับ คุณภาสกรจะให้สืบประวัติผู้หญิงคนนั้น เอ่อ...คุณภาสกรสนใจเธอหรือครับ” เลขาฯ หนุ่มปากไวถามกลับ

ภาสกรมองปรบถอย่างหงุดหงิดในคำคาดเดานั้น ตั้งคำถามกลับดูๆ

“ทำไมนายคิดว่าฉันสนใจเธอ”

“เอ่อ...ก็เธอสวยออกครับ สวยมากด้วย ผู้ชายคนไหนเห็นเข้าก็ต้องเหลียวหลัง” ปรบถตอบกลับเกรงๆ แต่คิดอย่างที่พูดจริงๆ เจ้าหล่อนสวย

แบบไม่ใช่สาวน้อยแรกๆ นะอะไรแบบนั้น ต่างกับเพื่อนอย่างทีปกา แต่เป็นสาวเต็มตัว หน้าคมและหวานลงตัวได้อย่างประหลาด ไม่แบบบางอ่อนแอั้นจนแทบปลิวตามลมอย่างสาวๆ ที่รักษารูปร่างสมัยนี้ รูปร่างสูงโปร่งอิมเต็มชนิดๆ แต่ก็ยังน่าทะนุถนอม เรียกว่าเป็นสาวสวยหุ่นดีแบบที่ทรมาณใจบรรดาเสียๆ ได้อย่างง่ายดาย

“นายก็เลยคิดว่าฉันสนใจเธอ?”

“เอ่อ...ขอโทษครับ” ปารณเอ่ยขอโทษเสียงแผ่วเมื่อรู้สึกตัวว่าไม่ควรคิดอะไรแบบนั้น “ผมจะรีบไปทำตามคำสั่ง ไม่ถามชอกเชกอะไรอีก”

ภาสกรโคลงศีรษะ

“นอกจากนายจะเป็นลูกน้องแล้ว ยังเป็นเพื่อนที่ดีของฉันด้วย จะใช้ให้ทำงานนั้นฉันก็ไม่ได้คิดจะปิดบังอะไรนายอยู่แล้ว เพียงแต่ไม่พอใจที่นายเห็นฉันเป็นคนแบบนั้น แบบที่จะหน้ามีดตามัวเพราะความสวยของผู้หญิง”

“ครับ ผมขอโทษ” ปารณน้อมรับความผิดแต่โดยดี รู้จักภาสกรมาเป็นสิบปี เพราะเขาได้รับอุปการะจากย่าของภาสกร ก่อนจะตามไปเรียนที่เดียวกัน เป็นรุ่นน้องที่มหาวิทยาลัยแล้วยังมาเป็นลูกน้องของภาสกรอีก เห็นชีวิตของอีกฝ่ายเรียกว่าน่าจะทุ้งทุ้งทุ้งทุ้ง รู้ว่าการที่ภาสกรเจ็บช้ำเพราะผู้หญิงสวยๆ มาแล้วครั้งหนึ่งคงทำให้เขาเซ็ดหลาบมากขนาดไหน

ปารณเสียบรอให้เจ้านายพูดออกมาเอง เพราะเขาเป็นคนพูดเองว่าจะบอก

“เด็กคนนั้นเคยช่วยชีวิตฉันไว้เมื่อสิบกว่าปีก่อน” ภาสกรเริ่มต้นงายๆ ด้วยท่าทางขรึมจัด “ฉันถูกงูกัดแล้วเธอก็ผ่านมาเห็นเข้า ที่นั่นคงอยู่แถวๆ บ้านของเธอ เด็กนั้นพอเห็นเข้าก็ตรงเข้ามาช่วยดูพิษงูออกให้ ห้ามก็ไม่ทันคงนึกว่าอยู่ในละครมั้ง” ชายหนุ่มหัวเราะหะออย่างเยาะๆ ครั้งหนึ่งก่อนจะพูดต่อไปว่า “ไม่รู้ใครช่วยใครกันแน่”

“ทำไม่ครับ”

“สุดท้ายฉันก็ต้องแบกเด็กนั้นไปหาหมอเองนะสิ ดีที่พิษงูมันเหลือน้อยเต็มที หมอบอกว่าน่าจะไปกัตสัตว์อื่นมาก่อนแล้ว ไม่อย่างนั้นคงได้ตายอยู่ข้างร่องสวนกันสองคน”

“คุณภาสจำเธอได้แต่แรกเลยหรือครับ” ปารณสงสัย เพราะเขามองไม่ออกเลยว่าเป็นแบบนี้

ภาสกรพยักหน้าน้อยๆ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเขาถึงจำหล่อนได้ทันทีที่เห็นหน้า รู้แต่ว่าหน้าชื่อๆ สวยสะอาดของเด็กอายุราวสิบขวบตอนที่ก้มลงดูตพิษงูที่ขาของเขาตอนนั้นยังประทับอยู่ในความคิดจากวันนั้นจนถึงวันนี้ แม้วันนั้นหล่อนจะทำให้เขาเกือบตายเพราะความดีและชื่อของหล่อนก็เถอะ

“คุณภาสจะบอกเธอหรือเปล่าครับว่าคุณภาสเป็นคนที่เธอช่วยไว้ตอนนั้น”

“คิดว่าไม่ดีกว่า ฉันไม่ชอบให้ใครมาทวงบุญคุณ วันนั้นคุณยกก็ได้ตอบแทนเธอกับครอบครัวเธอไปแล้ว”

แต่ปารณก็เห็นอยู่กับตาตอนนี้เลยว่า คนที่ไม่ชอบให้ใครมาทวงบุญคุณกลับให้ความช่วยเหลือโดยที่อีกฝ่ายยังไม่ได้ทวงถามและไม่รู้ตัวเลยสักนิด

“คุณภาสจะให้สี่บะไร่บ้างครับ” ปารณเอ่ยถามถึงหน้าที่ของตนเอง

“เอาแค่ว่าตอนนี้ชีวิตเธอเป็นยังไงบ้าง และเสียทะเบียนศักดิ์และนายเปรมพงษ์มาเกี่ยวข้องกับชีวิตเธอได้ยังไง”

“อะไรนะครับ! คุณเปรมพงษ์ด้วยหรือครับ” ปารณอุทาน ถ้าอย่างนั้นเรื่องของผู้หญิงที่ชื่อตามตะวันอะไรนี่คงเกี่ยวข้องกับภาสกรอย่างเลี่ยงไม่ได้แล้ว

“อือ” ชายหนุ่มตอบรับสั้นๆ “นายสี่บมาให้ละเอียดแล้วกัน”

พยาบาลเข็นรถเข็นที่ตามตะวันนั่งออกจากห้องผู้ป่วยพอดี เสียงพุดคุยจึงหยุดลงเพียงเท่านั้น

“เรียบร้อยแล้วใช่ไหม” ภาสกรถามอย่างสั้นและห้วนที่สุด

“คะ คงต้องรบกวนคุณไปส่งพวกเราหน่อย ขอขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือและคำรักษาพยาบาลนะคะ”

เขาพยักหน้าทีหนึ่งเร็วๆ ตามตะวันมองแล้วรู้สึกเหมือนอีกฝ่ายรำคาญเต็มทนที่ต้องมารับผิดชอบผู้หญิงที่วิ่งไปให้รถเขาชนตื้อๆ จนต้องเสียเวลาตึกๆ ตื่นๆ อย่างนี้

“ขอโทษนะคะที่ทำให้คุณเสียเวลา ความจริงเราหารถเช่าแถวหน้าโรงพยาบาลก็ได้ จะได้ไม่ต้องรบกวนคุณ”

“ทำไม หรือคุณเกิดไม่ไว้ใจกันขึ้นมาอีกแล้วครับ” ชายหนุ่มถามอย่างไม่สบอารมณ์หนักเมื่อตีความไปแบบนี้

“เอ่อ...เปล่าคะ” ตามตะวันอีกอึก นึกค่อนข้างก็เพราะเขานั้นแหละที่ทำท่าทางให้หล่อนต้องตีความทำนองนั้น แล้วยังจะมาทำเป็นโมโหกลบเกลื่อนอีก

“ถ้าฉันก็รีบกลับกันได้แล้ว ถ้าไม่ยากให้ผมเสียเวลาอย่างที่บอกเดี๋ยวผมจะให้ปารณไปส่งเพื่อนคุณที่บ้าน ส่วนคุณไปกับผม ส่งเด็กมาสิครับ”

ภาสกรเอื้อมมือออกไปรับน้องดาวมาอุ้มด้วยท่าทางเก๋ๆ กังๆ แต่แปลกที่น้องดาวยอมให้คนหน้าดูเสียดู้อุ้มได้ง่ายๆ ทั้งที่ปกติกลัวคนแปลกหน้าหนักหนา ส่วนที่ปีกากับหล่อนแม่จะอีกอึกกับคำสั่งที่ให้แยกกันกลับ แต่ก็ไม่กล้าขัดอะไร ราวกับว่าเป็นลูกน้องที่ต้องทำตามคำสั่งเจ้านายดูๆ อย่างไม่มีทางเลือกได้

ปารณยิ้มกับคำสั่งใหม่นั้น ผายมือให้หญิงสาวที่ชื่อทีปีกาเดินไปยังที่จอดรถ ทีปีกาสีตชืดเล็กน้อยแต่สุดท้ายก็ต้องยอม ส่วนชายหนุ่มท่าทางเคร่งจัดคนนั้นอุ้มน้องดาวเดินนำหน้า ให้พยาบาลเข็นรถเข็นของหล่อนตามไปยังลานจอดรถเช่นกัน

ตามตะวันถอนหายใจขณะมองตามแผ่นหลังกว้างของคนที่เข้ามาเกี่ยวพันกับหล่อนกะทันหันอย่างบอกไม่ถูก เขาทำท่าทางราวกับว่าไม่เต็มใจ

แต่ก็ช่วยเหลื่อหล่อนอย่างเต็มที่ แล้วยังเอ่ยปากว่าจะช่วยทันทีหลังจากที่รู้ว่าชีวิตหล่อนเกี่ยวพันกับทะเบียนศักดิ์และเปรมพงษ์

เขาเป็นใครกันแน่ะ เกี่ยวข้องอะไรกับหล่อนหรือเปล่า หรือเกี่ยวข้องกับสองคนนั้นแบบไหนกัน

๓

รถยนต์สี่ตำมันปลาบแล่นมาหยุดหน้าประตูรั้วอัลลอยบานใหญ่ตามตะวันขยับตัวอย่างอืดอาดแล้วเอื้อมมือจะไปรับตัวน้องสาวมาจากคนที่นั่งข้างๆ แต่อีกฝ่ายยังคงนิ่งเฉยเหมือนไม่รับรู้ความต้องการของหล่อน และตอนนี้น้องสาวก็หลับสบายไปกับอกของเขาแล้ว ดูท่าทางจะเหนื่อยเพราะต้องนั่งรถกลับไปกลับมาตลอดทั้งวัน

“ส่งน้องมาให้ฉันเถอะค่ะ” หล่อนแสดงความต้องการอีกครั้งเมื่อเห็นเขายังนั่งนิ่ง

“อุ้มน้องแล้วคุณจะไปบ้านยังงัย ข้าก็ยังเจ็บอยู่ไม่ใช่หรือไง คุณรออยู่ตรงนี้ละ” เขาสั่งเสียงดุก่อนจะอุ้มน้องสาวออกจาการถ แล้วส่งให้คนขับซึ่งหลังจากเปิดประตูให้ชายหนุ่มแล้วก็ยืนรออย่างรู้หน้าที่ จากนั้นเขาจึงอ้อมมาอีกด้าน พบว่าหญิงสาวเปิดประตูลงมายืนนอการถแล้ว

“เอ่อ...ถ้าคุณไม่ว่าอะไร ช่วยหยิบไม้ค้ำให้ฉันหน่อยได้ไหมคะ”

เขาไม่ว่าอะไรจริงๆ ก้าวยาวๆ ไปหยิบไม้ค้ำยื่นส่งให้หล่อนแล้วถอยออกมายืนกอดอกดูอยู่ห่างๆ

“ทำไมคุณไม่เปิดประตูแล้วให้เอารถเข้าไปจอดส่งข้างในละ มันคงง่ายกว่านี้หรือเปล่า”

“ฉันไม่มีกุญแจประตูใหญ่ค่ะ ทุกที่ฉันไม่เคยกลับตึกขนาดนี้ และจะมีเด็กในบ้านมาเปิดประตูให้ แต่ตอนนี้พวกเขาคงนอนกันหมดแล้ว”

คำตอบแบบนั้นทำให้คนฟังขมวดคิ้ว ตกงงหลอนเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้หรือเปล่า หรืออยู่ในฐานะอะไร

“บ้านคุณเองหรือ”

“ค่ะ บ้านฉัน” ตามตะวันพอจะเข้าใจว่าคนถามคิดอะไรอยู่

บ้านหลอนเอง เพราะหลอนเป็นลูกสาวเจ้าของบ้าน แต่สิทธิ์ในการจัดการบ้านนั้นกลับตกไปเป็นของพ่อเลี้ยงกลางๆ นับตั้งแต่เขาแต่งงานกับแม่และย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ รวมไปถึงโรงงานด้วย ซึ่งพอสรุปจากที่นั่นจนหมดแล้วทวี่ถึงยอมทิ้งไป

“เอากุญแจมาสิ ผมจะเปิดประตูให้”

ตามตะวันเปิดกระเป๋า ค้นหากุญแจแล้ววางลงบนมือที่ยื่นมารับอย่างไม่อ้อยอิ่ง ชายหนุ่มรับมันไปเปิดประตูเล็กข้างๆ แล้วกลับมาส่งคืนให้ยังไม่ทันที่หลอนจะหย่อนมันคืนลงในกระเป๋าให้เรียบร้อยดี ตามตะวันก็ใจหายวูบเมื่อทั้งตัวลอยหรือขึ้นจากพื้น ตกใจจนต้องร้อง ปล่อยให้ไม้ค้ำยันที่ถืออยู่ตกลงไปนอนกับพื้น หลอนหน้าเสียว ดิ้นขลุกขลักในวงแขนแข็งแรง

“ฉันเดินเองได้ค่ะ” ตามตะวันเริ่มประท้วงด้วยคำพูด

“แล้วเมื่อไหร่จะถึง” เขาถามกลับบ้าง

“คุณกลับไปเลยก็ได้นี่ค่ะ”

“จะให้ผมทิ้งคนขับรถไว้ที่นี่หรือไงละ”

ตามตะวันเพิ่งนึกได้ว่าเขาให้คนขับรถอ้อมห้องดาวไว้ และพอหลอนให้กุญแจเขาไปเปิดประตู คนขับรถก็อ้อมห้องดาวเข้าไปรอในบริเวณบ้านแล้ว

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวบอกอ้อมอ้อม หยุดดินรนแต่ยังเกร็งไปทั้งตัว ปล่อยให้อีกคนอ้อมเธอไปส่งถึงในบ้าน

สาวใช้คนหนึ่งโผล่หน้ามาดูเมื่อทั้งหมดเดินมาถึงห้องโถงที่ใช้รับแขก
ดูเจ้าหล่อนจะไม่ได้แปลกใจหรือตกใจเท่าไรที่ผู้เป็นนายเข้ามาในสภาพ
ไม่ปกติเช่นนี้

“อ้าว คุณเองหรือคะ หนูนึกว่าคุณทวี่ ั้งหนูกลับไปนอนก่อนนะคะ”
สาวใช้เอ่ยพลางขี้ตาจ้วงเสียว แล้วก็หมุนตัวกลับไปตามทางเดิม

สิ่งที่เห็นสร้างความแปลกใจให้แขกผู้มาเยือนอย่างภาสกรยิ่งนัก
เพราะแทนที่เจ้าหล่อนจะกระวีกระวาดเข้ามาช่วยดูแลเจ้านาย กลับหันหลัง
กลับโดยไม่ใส่ใจแม้แต่นิด

ส่วนเจ้าของบ้านสาวนั้นชินเสียแล้ว ตั้งแต่ทวี่ย้ายเข้ามาอยู่ เขาก็ใช้
อำนาจไล่คนใช้เก่าๆ ออกไปจนหมด แล้วจ้างคนใหม่เข้ามาแทน และ
แน่นอนว่าเด็กรับใช้ทั้งหมดในบ้านย่อมเชื่อฟังแค่ทวี่คนเดียวตามคำสั่ง
ของเขา

ตามตะวันสะกิดดอกกว้างเบาๆ

“คุณ ปล่อยฉันลงได้แล้วค่ะ”

“แล้วพี่เลี้ยงเด็กล่ะ คนของผมจะได้ส่งต่อน้องคุณให้เขาไป”

“พี่เลี้ยง เออ...เพิ่งลาออกไปค่ะ คุณปล่อยฉันลงสิคะ ฉันจะได้อุ้ม
น้อง”

“ยังเจ็บตัวอยู่แบบนี้เนี่ยนะ...จะเลี้ยงเด็ก” ภาสกรว่าพลางส่ายหัว
เห็นว่าไม่เข้าท่าที่สุด “จะรอดคืนนี้รีเปลา เดียวก็ล้มกลิ้งเจ็บตัวไปทั้งพี่ทั้ง
น้องหรอก”

ตามตะวันถอนหายใจ ไม่ได้ก็ต้องได้นั้นละ ไม่อย่างนั้นจะให้หล่อน
ทำอย่างไร

“ไม่เป็นไรค่ะ คิดว่าอยู่ได้”

“แต่ผมว่าไม่ได้ ลุงเอก พาเด็กกลับไปที่รถเลย” ภาสกรหันไปสั่งการ
กับคนขับรถ ซึ่งฝ่ายนั้นก็รีบปฏิบัติตามโดยเร็วจนหญิงสาวโวยวาย

“นี่คุณจะพาน้องฉันไปไหน คิดจะทำอะไรคะ!”

“ไม่ใช่แค่น้องคุณ ตัวคุณเองก็ต้องไปด้วย” เขาบอกเสียงหนักแล้ว หมุนตัวกลับอย่างรวดเร็ว ปล่อยให้คนในอ้อมแขนตกใจจนนิ่งค้าง วินาทีต่อมาเมื่อหล่อนได้สติเสียงโวยวายก็ตามมา

“จะไปไหน ไหมไปนะ ฉันจะอยู่บ้านฉัน ปล่อยให้ฉันลงเตียงนี่ละ”

ไม่ใช่แค่เสียงโวยวายเท่านั้น คนใจเสียทั้งคืนทั้งผลึกชวนหยิกตี ทำทุกอย่างเพื่อให้รอดพ้นจากวงแขนที่กระชับร่างเอาไว้

ก็หล่อนเพิ่งได้พบเขา รู้จักเพียงแคชื่อก่อน จะเรียกว่าเป็นคนแปลกหน้าเลยก็ได้ แล้วคนแปลกหน้าอย่างเขากำลังจะพาหล่อนกับน้องไปที่ไหน จะไม่ให้โวยวายตื่นรนได้อย่างไร

“นี่ถ้าคุณไม่หยุดดิ้นหยุดตีผมละก็ ผมจะทิ้งคุณลงพื้นเดี๋ยวนี้ละ”

ถึงเขาจะประกาศกร้าวออกมาอย่างนั้นก็ไม่ทำให้อีกฝ่ายลดความกลงได้ ตามตะวันกลับยั้งตื่นใหญ่โต คิดว่าให้เขาทิ้งหล่อนลงกับพื้นเสียยังดีกว่า

“นี่คุณ!” เขาตวาดกลับบ้างหลังจากทำเสียงขี้ใจในลำคออยู่หลายรอบ พร้อมกับใช้แรงแขนยกร่างที่กำลังหมิ่นเหม่จะตกเพราะแรงดิ้นจนลอยหัวขึ้นมา

“อู๊ย!” หญิงสาวหลุดเสียงอุทาน แม้มตอนแรกจะคิดว่าให้เขาปล่อยหล่อนตกพื้นเลยก็ดี แต่พอเขาทำท่าจะโยนหล่อนจริงๆ กลับรู้สึกกลัวจนมือที่หุบตีเขาอยู่เมื่อครู่เปลี่ยนมาเป็นเกาะไหล่กว้างไว้แน่น ตัวที่ลอยขึ้นจนไบหน้าเฉียดกันทำให้หญิงสาวหุบปากจับ นิ่งเกร็ง ต่อมาจึงรู้ว่าเขาไม่ได้จะโยนหล่อนลงพื้น แต่ช่วยหล่อนไม่ให้ตกพื้นต่างหาก

“เสียบได้เสียบทีนะครับ” ภาสกรก้มมองคนที่เ้ม้มปากก้มหน้าหนึ่ง นึกแปลกใจที่อยู่ๆ อีกฝ่ายเสียบไป...แต่ก็ดีแล้วละ

“คุณ...คุณภาสกร...จะพาเราไปไหนคะ” ตามตะวันเริ่มมกล้ำเอ่ยปากถามอุบอุบอีกครั้ง ถึงไม่มีทางเลือกอย่างไร ให้หล่อนรู้ว่าเขากำลังจะพาไปที่ไหนสักหน้อยก็ยังดี

“ยังไม่รู้ กลับไปที่โรงพยาบาลละมั้ง ไม่ต้องทำหน้าที่เหมือนผมจะพาคุณไปฆ่าไปแกงแบบนั้นหรอกน่า แค่ความพยายามที่จะรับผิดชอบดูแลในฐานะที่ผมทำคุณเจ็บตัวจนใช้ชีวิตตามปกติไม่ได้เท่านั้นเอง”

ก่อนจะออกรถเดินทางกันต่อไป ลุงเอก คนขับรถเข้ามาเตือนเจ้านายเสียงเบา

“อุ้มเด็กนั่งรถไกลๆ แบบนี้ไม่ดีนะครับ ผมได้ยินมาว่าอันตราย เขาว่าต้องมี...เอ่อ...” คนขับรถวัยเกือบหกสิบปีเรียกไม่ถูก

“คาร์ซีตไซ้ใหม่” ภาสกรถามโดยไม่ได้ต้องการคำตอบ เพราะแน่ใจว่าเข้าใจถูก และนึกขอบคุณคนขับรถของตนที่เตือนเรื่องที่เขาลืมไปเลย

ลุงเอกพยักหน้า ภาสกรนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง มองหาทางแก้ปัญหามาไม่นานนักชายหนุ่มดึงโทรศัพท์ออกมาจากระเป๋าหลังของกางเกง ติดต่อยังรีสอร์ตริมทะเลที่เขาเพิ่งจากมาเมื่อบ่ายนี้ จำได้ว่ามีพนักงานคนหนึ่งมีลูกอ่อน อาจมีรถที่มีที่นั่งสำหรับเด็ก และภาสกรหวังว่าหล่อนจะมี เพราะการจะหาของอย่างนี้ได้ในเวลารวดเร็วและถูกละหุกแบบนี้เป็นไปได้ยาก โชคดีที่พนักงานสาวยินดีให้เขายืมใช้รถโดยไม่ลังเล อาจเพราะเกรงใจในความเป็นเจ้านายของเขา แต่ถึงอย่างไรภาสกรก็ตั้งใจจะตอบแทนน้ำใจหล่อนทางใดทางหนึ่ง

ภาสกรเก็บโทรศัพท์ตามเดิมแล้วหันไปบอกคนขับรถของตน

“เรียบร้อยแล้ว ได้รถที่มีคาร์ซีตจากพนักงานคนหนึ่งมา ผมสั่งให้เขาไปรอที่จุดนัดพบที่สะพานแล้วก็...ให้หาคคนคอยดูแลเด็กระหว่างเดินทางมาด้วย ลุงเอกไปขับรถคันนั้นนะครับ ผมไว้ใจลุงเอกมากกว่า แล้วให้พนักงานขับรถของรีสอร์ตมาขับคันนี้”

“ครับ คุณภาส”

ภาสกรมองกลับเข้าไปในรถที่มีหญิงสาวและน้องเล็กๆ ของหล่อนนั่งรออยู่ ดวงตาที่ฉายแววฉฉนแฉฉนงววมองออกมายังเขาขณะยื่นพุดคุย

กับลุงเอก คงสงสัยว่าเขาคิดจะทำอะไร

“เดี๋ยวลุงแวะปืม เติมน้ำมัน เข้าห้องน้ำด้วยนะ ถ่วงเวลานานๆ น้อย”

ลุงเอกขมวดคิ้วอยู่ครู่หนึ่งก็เข้าใจความต้องการของเจ้านาย

“ครับ”

เมื่อเขาเปิดประตูเข้าไปนั่งในรถ ก็มีคำถามจากคนที่ทำหน้าที่ทันที

“มีอะไรหะอะคะ” หล่อนถามอย่างระแວดระวัง

“เปล่า” เขาตอบสั้นๆ ทำให้หญิงสาวลืมหื้มตัวทำหน้าที่ ภาสกรจึงเปลี่ยนมาตอบเป็นเรื่องเป็นราว “กำลังตัดสินใจอยู่ว่าจะพาคุณไปส่งที่ไหนดี”

“ฉันขอไปโรงพยาบาลหะอะ” ตามตะวันขอร้อง หล่อนไม่มีที่อื่นให้ไปอีกแล้ว ที่ตัดสินใจเช่นนั้นเพราะคิดว่าอีกเดี๋ยวพอภาสกรกลับไป หล่อนจะหาทางกลับบ้านเอง

“ตกลงว่าไปที่นั่นก็แล้วกัน” ภาสกรบอกสั้นๆ ตามตะวันจึงลอบถอนใจโล่งอก

ภาสกรคอยสังเกตอยู่แล้ว เห็นว่าระหว่างที่นั่งรถมาส่งตามตะวันที่บ้าน หล่อนเริ่มมัวงมซึมจากฤทธิ์ยาแก้ปวดแก้แสบทั้งหลายที่หมอให้ อีกไม่นานหญิงสาวคงหมดฤทธิ์

“ขอบคุณหะอะ”

“ครับ” ชายหนุ่มตอบรับสั้นๆ ตามเคย

ภาสกรอุ้มน้องตาวขึ้นมานั่งตักอีกครั้ง เมื่อความเจ็บปวดเข้าครอบคลุมนความมัวงมที่หญิงสาวฝันไว้หนักก็เริ่มออกฤทธิ์ ระหว่างที่รถจอดเติมน้ำมันอยู่นั้น หล่อนเริ่มสัปหงกคอบีบ ก่อนจะเอนศีรษะลงบนไหล่กว้างของคนข้างๆ เป็นที่เรียบร้อย

ภาสกรถอนใจโล่ง

“ไปตามที่เรานัดหมายเลยลุงเอก” เขาสั่งการเมื่อลุงเอกกลับจากเข้า

ห้องนำมาประจำที่หนึ่ง

หลังจากจัดการเปลี่ยนให้เด็กไปนั่งรถอีกคัน พร้อมกับที่ลุงเอยกย้ายไปขึ้นรถคันนั้นแทน และภาสกรตามไปตรวจดูความเรียบร้อยจนแน่ใจว่าทางริสอร์ทจัดหาคนที่ไว้ใจได้มาดูแลเด็กตามที่เขากำชับไม่ขาดตกบกพร่องแล้ว ชายหนุ่มจึงสั่งให้ออกเดินทางต่อไป ตามตะวันยังหลับสนิท ภาสกรปล่อยให้หญิงสาวได้หลับสบายๆ บนไหล่ของตนตลอดการเดินทาง หลายครั้งหลายหนกลิ่นหอมอ่อนๆ จากเส้นผมและเนื้อตัวของหญิงสาวก็เรียกให้เขาก้มลงพินิจไบบนหน้าสวຍกายใต้แสงสลัวจากดวงไฟตามท้องถนน ไบบนหน้าอ่อนเยาว์ที่ดูลึกลับนั้นก็ชวนให้คนมองยืมได้ ระลึกถึงตอนที่เคยเจอกันเมื่อนานมาแล้ว ครั้งก่อนหล่อนยังตัวเล็กๆ ภาสกรรู้สึกเหมือนได้พบใครที่เคยคุ้นกันมานาน ทั้งที่เคยพบตามตะวันแค่ครั้งเดียวและนานหลายปีมาแล้ว สายใยนี้อาจเพราะแม่เป็นแค่ครั้งเดียวแต่เป็นครั้งที่ข้องเกี่ยวกับความเป็นความตาย ความรู้สึกห่วงใยเมตตาจึงเกิดขึ้นโดยไม่ต้องใช้เหตุผลอื่นเข้ามาประกอบ

ถนนบางช่วงบางตอนมืดมิด แม้มีแสงไฟจากหน้ารถสาดส่อง แต่ด้วยความเร็วของรถและความไม่ระวังของคนขับทำให้ล้อรถข้างหนึ่งตกลงไปในหลุมเล็กๆ ข้างทาง รถสะเทือนจนทำให้คนที่กำลังหลับสนิทสะดุ้งตื่น แต่ยังไม่เจียลิมตาไม่เต็มที่ ภาสกรประคองศีรษะหล่อนวางลงที่เดิม

“รถตกหลุมนะคุณ นอนต่อเถอะ ยังอีกนานกว่าจะถึง” เขาทอดเสียงเบาคล้ายปลอบโยนโดยไม่รู้ตัว แตกต่างจากเวลาปกติ เมื่อตามตะวันยอมหลับต่อ ชายหนุ่มจึงหันไปสั่งคนขับเสียงเบาและเครียดย

“ขับรรถระวังหน่อย”

คนขับรรถค้อมศีรษะยอมรับผิด

“ขอโทษครับคุณภาส”

“นี่อะไรคะ”

ปริณาวาน์หนังสืออยู่ในห้องนั่งเล่น เหลือบตามาเห็นภัสกรเข้าพอดี ตอนที่เขากำลังจะเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน โดยมีลุงเอกคนขับรถอ้อมเด็กน้อย คนหนึ่งเดินตามหลังมาด้วย หล่อนแปลกใจจนต้องลุกขึ้นมาถามไถ่

“คนโง่” ชายหนุ่มตอบคำถามของญาติผู้น้องคนสวยสั้นๆ ก็มลงมองหญิงสาวที่อยู่ใต้อ้อมแขนซึ่งยังไม่ตื่นจนถึงตอนนี้

“แหม...เห็นละคะว่าเป็นคน แล้วก็เป็นผู้หญิง แถมสวยด้วย แต่ที่ถามนี่คือจะถามว่าเธอเป็นอะไร แล้วทำไมที่ภัสถึงต้องอ้อมเธอมาที่บ้านด้วยคะ”

“เกิดอุบัติเหตุชนิดหน้อย พี่ขับรถเฉี่ยวเธอ แต่ตอนนี้ไม่เป็นอะไรแล้ว”

“ตายจริง! ไปโรงพยาบาลรึยังคะ”

“เรียบริ้วแล้ว นี่จะซักพี่อีกนานไหม ไม่ใช่ว่าเบาหรอคะ” ชายหนุ่ม ย้อนถามแบบไม่จริงจิงนักพลางกระซิบร่างในวงแขนให้เข้าที่อีกครั้ง แสดงให้เห็นตามคำพูดว่าหนักจริงๆ

“โอเคคะ ไว้ค่อยถามทีหลังก็ได้ แต่มีอะไรให้ปลาช่วยก็มาตามได้ทันทีเลยนะคะ” หญิงสาวตอบยิ้มๆ แน่ใจว่ามีเรื่องที่หล่อนอยากรู้อีกมากทันทีที่เห็นภัสกรอ้อมหญิงสาวแปลกหน้าเข้ามาในบ้านเช่นนี้

ก็เขาเคยทำแบบนี้เสียที่ไหน

“ได้ ถ้าต้องการความช่วยเหลือแล้วพี่จะบอก” เขาอาจจะได้ขอความช่วยเหลือจากหล่อนจริง เพราะปริณาว์เองก็เป็นหมอกคนหนึ่ง เพื่อมีอะไรฉุกเฉินขึ้นมาก็เข้าใจได้ว่าสามารถช่วยเหลือได้ทันทางที

“อ้อ แต่ตอนนี้มีอย่างหนึ่งให้ช่วย ตามใครสักคนให้พี่ที่ จะให้ช่วยจัดห้อง”

“ได้คะ” หญิงสาวรับคำอย่างกระตือรือร้น ร้องเรียกใครคนหนึ่งในห้องนั่งเล่น “พีน่า เรียกเด็กให้สักคนสิคะ จะให้ไปช่วยพี่ภัสจัดห้องให้แขก อ้อ หากคนที่พอจะเลี้ยงเด็กได้ด้วยนะคะ”

นี่คือความรอบคอบของผู้หญิงที่ภาสกรเองก็ลืมนึกไปเหมือนกัน
 หญิงวัยกลางคนที่ปริณาเรียกให้ช่วยขยับตัว ใช้โทรศัพท์ในห้องนั่ง
 กดเรียกเด็กในบ้านคนหนึ่งให้มาทำงานตามคำสั่งเจ้านาย พอเห็นภาสกรหาย
 ขึ้นไปชั้นบนแล้วและหญิงสาวผู้เป็นเจ้านายกลับมาที่ห้องนั่งเล่นอีกครั้ง จึง
 เอ่ยถาม

“น้องปลายิ้มอะไรคะ” “พี่นา” พี่เลี้ยงของหญิงสาวพ่วงด้วยตำแหน่ง
 หัวหน้าแม่บ้านถาม

“กำลังจิ้นยังงัยละคะ ไม่เคยเห็นพี่ภาสพาผู้หญิงคนไหนมาบ้านสัก
 ครั้ง”

ปริณาตอบพร้อมรอยยิ้ม ยังไม่ทันได้พูดคุยอะไรกับพี่เลี้ยงต่อ เสียง
 ใครคนหนึ่งก็แทรกขึ้นขัดจังหวะ

“เมื่อครู่เห็นภาสแวบๆ อุ้มใครขึ้นไปชั้นบน ใครหรือคะ” ร่างแบบบาง
 สูงโปร่งสวยสะกดตาในชุดนอนบางเบาก้าวออกมาให้เห็นตัว

“ผู้หญิงนะค่ะ” แน่ละ พี่ชายหล่อนคงไม่ต้องอุ้มผู้ชายที่โหนขึ้นห้อง
 ไปหรอก เชื่อว่าอีกฝ่ายก็เห็นเหมือนกันถึงได้เข้ามาซุกโซ่โล่เสียงเอากับหล่อน
 ด้วยน้ำเสียงติดจะจุ่นเหนียวแบบนี้

“ผู้หญิงที่โหนคะ” หญิงสาวผู้มาใหม่เสียงสูงขึ้นอีก

“เอ...คุณนุชทำเสียงแบบนี้ ชวนให้คนฟังเข้าใจผิดได้นะค่ะว่าคุณ
 กำลังหึงพี่ภาสกับผู้หญิงคนนั้น นี่ถ้าใครไม่รู้ว่าคุณเป็นภรรยาคุณพ่อละก็
 คงได้เข้าใจผิดว่าเป็นภรรยาพี่ภาสแน่ๆ”

“คุณปลา!” จิตรานุชเคঁนเสียงอย่างคนที่มีอารมณ์แต่ไม่อาจต่อกรได้
 “นุชแค่เป็นห่วง กลัวว่าจะเกิดอะไรไม่ดีขึ้น พวกคนแปลกหน้าเข้ามาในบ้าน
 อย่างนี้”

“คงไม่มีหรอกมั้งคะในเมื่อพี่ภาสพาเข้ามาเองแบบนี้ แต่ถ้าอยากรู้
 อะไรเพิ่มเติมคุณนุชคงต้องไปถามพี่ภาสเอง เพราะปลาก็ไม่รู้อะไรมากกว่านี้
 แล้วเหมือนกัน”

จิตราหนูซุ่มปากขัดใจ แล้วก็ถอยออกจากห้องเมื่อไม่ได้ข้อมูลอะไร ตามที่คาดหวัง อันที่จริงหล่อนน่าจะรู้ดี เพราะปริณานิคมไม่เคยให้ความเคารพ หล่อนในฐานะแม่เลี้ยงมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว อาจเพราะความหวงพ่อ หรืออายุของหล่อนกับปริณานิคมห่างกันมาก หรืออาจเพราะปริณานิคมเองทราบอดีต ระหว่างหล่อนกับภาสกรก็สุดรู้ได้แต่คาดเดาว่าคงทั้งหมดรวมๆ กันนั้นละ อีกฝ่ายถึงได้ตั้งแง่กับหล่อนมาตั้งแต่ต้นเช่นนี้

ผู้เป็นแม่เลี้ยงถอนหายใจฮึดฮัดแล้วหมุนตัวขึ้นชั้นบนไป

เมื่อไม่ได้รับคำตอบ จิตราหนูจึงตัดสินใจเดินเข้าหาคำตอบด้วยตนเอง ทันทีที่ขึ้นไปถึงชั้นสองของตัวบ้านจึงเห็นว่าคนที่ภาสกรพามาเป็นผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งหล่อนไม่เคยรู้จักหรือคุ้นหน้ามาก่อน หญิงสาวเคยคิดเสมอว่านอกจากตัวภาสกรแล้ว หล่อนเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่รู้จักเขามากที่สุด แต่ถึงแม้จะรู้อยู่แกล้งใจดีว่าภาสกรไม่ใช่ผู้ชายประเภทที่หอบผู้หญิง กลับมานอนที่บ้าน แต่พอเห็นภาพบนเก้าอี้ยารที่เขาเฝ้าประคับประคองผู้หญิงคนนั้นซึ่งถ้าไม่มองอย่างอคติก็ต้องยอมรับอย่างตรงไปตรงมาว่าสวยมากและยังเด็กอยู่เลย เท่านั้นใจของคนเห็นก็ปวดหนึบ

“ภาสกรมีอะไรให้หนูช่วยไหม” จิตราหนูตรงเข้าไปถาม ซุ่มปากสะกดอารมณ์บางอย่างที่คอยจะกรุ่นขึ้นมา แล้วอีกฝ่ายก็ตอบโดยไม่ได้ปรายตามองแม่แต่นิด

“คิดว่าคงไม่มี แต่ก็ขอบใจนะที่อยากช่วย”

“ไม่เห็นต้องเกรงใจเลย เราเป็นเพื่อนกันไม่ใช่เหรอ” หญิงสาวปรับน้ำเสียงให้นุ่มนวลอ่อนโยน อันที่จริงหล่อนอยากอ้างสถานะที่มากกว่านั้นด้วยซ้ำ แต่ก็รู้ว่าไม่มีประโยชน์อะไรนอกจากเป็นการกวนน้ำให้ขุ่นเสียเปล่าๆ

“เมื่อก่อนคงใช่ แต่ตอนนี้คุณหนูมีสถานะเป็นถึงภรรยาของอาเขยผม ไม่เกรงใจคงไม่ได้”

จิตราหนูซุ่มปากหน้างอ รู้สึกว่ากำลังถูกประชดเข้าให้ และมันก็เป็น

แบบนี้อยู่เรื่อยๆ นับตั้งแต่ที่หล่อนเริ่มอยากเรียกคืนความสัมพันธ์ในอดีต กลับมาอีกครั้ง แต่ตอนนี้...ขอแค่สถานะเพื่อนก่อนก็ได้ เหมือนครั้งก่อน ไฉนที่พัฒนาจากความเป็นเพื่อนจนกลายเป็น ‘คนรัก’

ขณะนั้นเด็กรับใช้ในบ้านที่ปริศนาให้ตามเดินขึ้นมาถึงพอดี การสนทนาระหว่างหล่อนกับภาสกรจึงระงับลงชั่วคราว

“คุณภาสให้จัดห้องนอนแขกหรือคะ”

“ใช่”

“แต่...คือ...”

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่า” เห็นสีหน้าลำบากใจและได้ยินเสียงอึกอ๊กของเด็กรับใช้แล้ว ภาสกรจึงตั้งคำถามพลางเลิกคิ้วเข้มขึ้นสูง

“คือ...ห้องนั้น...คุณหนูเธอ...” สาวใช้ลอบมองหน้าจิตราหนูอย่างเกรงใจที่จะเอ่ย จิตราหนูจึงเป็นฝ่ายบอกเสียเอง

“ห้องนั้นตอนนี้หนูซื้ใช้อยู่” หล่อนเพิ่งย้ายลงมาอนได้คืนเดียวเท่านั้น แต่ภาสกรไม่ได้กลับมาอนที่บ้านเมื่อคืนจึงไม่รู้

“แล้วอีกห้องล่ะ” ภาสกรถามต่อทันทีโดยไม่สนใจจะซักไซ้อะไร ตามธรรมเนียมบ้านหลังนี้มีห้องนอนไว้รับแขกสองห้อง จึงไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ตามความคิดของเขา ไม่ถามด้วยว่าเพราะเหตุใดจิตราหนูถึงย้ายจากห้องนอนใหญ่ชั้นสามของหล่อนกับสามีลงมาใช้ห้องรับแขกที่อยู่ติดกับห้องนอนของเขา เพราะถึงไม่ถามก็พอจะหาเหตุผลได้เอง

“อีกห้องปิดซ่อมค่ะ คุณท่านสั่งให้ทำพื้นห้องใหม่” ‘คุณท่าน’ ที่สาวใช้พูดถึงคือคุณสุริยะ ประมุขของบ้านหลังนี้ หรือก็คือปู่ของภาสกรเอง

“งั้นก็ช่างเถอะ” ชายหนุ่มบอกปิดโดยง่ายดาย ไม่เก็บมาใส่ใจ แล้วจึงสั่งต่อ “ยืมมารับเด็กคนนี้ไปที แล้วช่วยดูด้วยว่าต้องจัดการอะไรหรือเปล่า เช่นเปลี่ยนผ้าอ้อมหรือว่าต้องให้นมใหม่ พอเรียบร้อยแล้วให้พากลับมาที่นี่ ถ้าพี่สาวเขาตื่นขึ้นมาแล้วไม่เจอจะโวยวายเสียเปล่าๆ อ้อ แล้วก็เรียกใครสักคนขึ้นมาช่วยเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าให้คุณผู้หญิงคนนี้ที ขอบใจมาก”

สาวใช้เดินมารับห้องตัวไปจากลูกเอก ภาสกรจึงสั่งให้ลูกเอกไปเปิดประตูห้องนอนของเขารอไว้

“ภาสจะทำอะไร ให้เธอใช้ห้องนูซก็ได้ เตี้ยวนูซย้ายกลับไปห้องเดิมเอง ทำไมต้องให้นอนในห้องภาสด้วย” หล่อนเอะอะทันทีที่ได้ยินแบบนี้ และเห็นภาสกรอุ้มผู้หญิงคนนั้นเข้าห้องของเขาเอง ภาสกรยังมีทางเลือกอื่นตั้งมากมายแม้ไม่มีห้องรับแขกแล้ว จะเอ่ยปากขอให้หล่อนย้ายกลับไปห้องเดิม หรือพาหญิงสาวคนนั้นไปฝากไว้กับปรีณาก็ยังได้ แต่เขาก็ยังเลือกทางนี้ต่อหน้าต่อตาหล่อน...เพราะอะไรละ หญิงสาวคิดว่าตนเองพอจะรู้คำตอบดี ถ้าหล่อนไม่มายืนอยู่ตรงนี้เวลานี้แล้วละก็เขาคงไม่ทำแบบนี้

“ทำไมต้องประชิดกันแบบนี้ด้วย ทำไมภาสถึงชอบทำให้หนูต้องเจ็บปวดใจ”

จิตรานูซเดินตามร่างสูงที่อุ้มหญิงสาวแปลกหน้าเข้าไปถึงในห้อง ยังเห็นเขาวางผู้หญิงคนนั้นลงบนเตียงด้วยท่าทางนุ่มนวล หล่อนก็ยิ่งรู้สึกกรุ่นๆ อยู่ข้างใน เสียงลั่นเครื่องอย่างน้อยออกน้อยใจ น้ำใสๆ ปริ่มนัยน์ตา

“คุณนูซคงเข้าใจอะไรผิดไปแล้ว คนที่ทำให้คุณเจ็บปวดใจได้ไม่น่าเป็นผม แต่น่าจะเป็นสามีของคุณมากกว่า อุตสาห์ฝ่าฟันจนกระทั่งได้ตำแหน่งภรรยาหมายเลขหนึ่งมาแล้ว ควรพยายามรักษาไว้เท่าชีวิตมากกว่า แยกลงมานอนห้องรับแขกแบบนี้ละ กลับขึ้นไปนอนชั้นบนให้สมเกียรติของคุณเถอะครับ”

นี่ก็อีก...เขาชอบเรียกหล่อนว่า ‘คุณนูซ’ และแทนตัวเองว่า ‘ผม’ แบบพยายามห่างเหินเต็มที

ถ้าเป็นไปได้นะ หากย้อนเวลากลับไปได้แล้วละก็...

หากหล่อนรู้ว่าผู้ชายปอนๆ ท่าทางติดดินที่มากอดตามจีบจนตัวเองเพลอมีใจตอบเมื่อครั้งเรียนมหาวิทยาลัย มีพื้นเดิมตรงข้ามกับที่เขาพยายามแสดงออกในตอนนั้นอย่างสิ้นเชิง ถ้ารู้ว่าเป็นลูกหลานของคุณสุริยะ อนันตแสง เจ้าของนิคมอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียง

และเงินทอง ทั้งหล่อนและภาสกรคงไม่อยู่ในสถานะเช่นทุกวันนี้ หล่อนคงไม่ต้องเลือกระหว่างอนาคตที่เคยตั้งมั่นว่าจะไม่มีวันยอมล่าบากอีก... กับความรัก

“ภาส” จิตรานุษเสียงสั้นเครือเมื่อเรียกชื่อเขา แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายไม่ได้ให้ความสนใจหล่อนเพิ่มขึ้นเลย

“คุณออกไปจากห้องผมเถอะ แยกของผมต้องการพักผ่อน”

ภาสกรคลี่ผ้าห่มคลุมให้คนที่หลับสนิทอยู่บนเตียง ไม่ได้หันกลับมามองคนที่พยายามเรียกร้องความสนใจจากเขาเลยแม้แต่นิด แต่เมื่อแยกไม่ได้รับเชิญเดินบึ่งบงออกไปแล้วจริงๆ เขาก็อดไม่ได้ที่จะเหลียวกลับไปมองประตูแล้วถอนหายใจยาว ก่อนหันกลับมามองคนที่ยังหลับสนิท

“หลับได้สบายจริงนะแม่คุณ คนอื่นเขาทะเลาะกันเสียงดังขนาดนี้ยังไม่ยอมตื่นอีก”

เขาเลื่อนมือไปปิดบอยผมที่ตกลงมาปรกใบหน้าสวย เลยผลอดตัวพินิจดูด้วยว่าผู้หญิงที่หลับสนิทอยู่ตรงหน้าละม้ายคล้ายกับวัยเด็กตรงไหนบ้างที่ทำให้เขาจำหล่อนได้ตั้งแต่แรกเห็น หลังจากพิจารณาอยู่ชั่วครู่ก็สรุปกับตัวเองว่าคงเป็นดวงตาสวยที่บัดนี้ปิดสนิทและปากกระจับได้รูป ส่วนโครงหน้านั้นดูสวยคมขึ้นมากทีเดียว

มือที่ปิดบอยผมเลื่อนไปแตะหน้าผากมน จึงสัมผัสได้ถึงไอร้อนในตัวอีกฝ่าย คงจะใช้ขึ้นเพราะบาดแผลจากอุบัติเหตุ เขาลุกขึ้นไปเตรียมน้ำใส่ชามกับผ้าสะอาดมาวางไว้ที่หัวเตียง ก็พอดีได้ยินเสียงเคาะประตู

“เข้ามาได้” ชายหนุ่มเอ่ยอนุญาต จึงเห็นว่าเป็นสาวใช้ชื่ออឹ้มคนเดิมที่อุ้มเด็กกลับมา พร้อมด้วยหยันนา หัวหน้าแม่บ้าน

“เห็นว่าคุณภาสอยากได้คนมาช่วยเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าให้แขกหรือคะพอดีคนอื่น ๆ นอนกันหมดแล้ว พี่เลยอาสามาช่วยค่ะ”

“อ้อ ันรบกวนพินาด้วยนะครับ ผมจะไปรอในห้องทำงานก่อนแล้วกัน” กล่าวจบจึงเปิดประตูไปยังอีกห้องที่เชื่อมต่อกัน ใช้เป็นห้องทำงานของ

เขาตัวเอง

สองคนที่ถูกทิ้งไว้กับแขกมอหน้ากัน มีข้อสงสัยอย่างเดียวกัน ใครที่ได้เข้ามาเห็นตรงนี้ตอนนี้เหมือนกับทั้งสองคนก็คงอดจ้องไม่ได้ เหมือนกัน ปกติภาสกรค่อนข้างหวงความเป็นส่วนตัวรวมไปถึงพื้นที่ส่วนตัว ห้องนอนของเขานอกจากเตียงรับใช้ที่ทำความสะอาดประจำแล้วก็ไม่เคยมีใครเข้ามายุ่งยาม จึงน่าแปลกใจไม่น้อยว่าวันนี้ภาสกรให้แขกที่ไม่มีใครรู้จักเลยมาใช้ห้องส่วนตัว แม้นัยนาจะอดห่วงไม่ได้เรื่องความเหมาะสมและสายตาของคนในบ้านหากู้เห็นเข้า แต่ก็ไม่กล้าบิปรากทักท้วงแต่อย่างใด เพราะอย่างที่บอกว่าชายหนุ่มมักไม่ชอบให้คนอื่นมายุ่งยามหรือก้าวล่วงเรื่องส่วนตัวนัก

จวบจนงานในหน้าที่เสร็จสิ้น สาวใหญ่จึงโผล่หน้าเข้าไปในห้องทำงานของเขา

“เรียบร้อยแล้วค่ะคุณภาส พิธีให้เด็กนอนบนเตียงด้วย บ้านเราไม่มีเด็กอ่อนมานานแล้วก็เลยไม่มีเตียงเด็ก คงต้องระวังตกหน่อยนะคะ”

“ครับ ขอบคุณพื่อนามาก”

“พี่สั่งยิ้มไว้แล้วว่าให้เตรียมพร้อมตลอด เพื่อเด็กตื่นมากกลางดึกหรือมีปัญหาอะไร โทรคัพท์ลงไปได้ตลอดเวลาเลยนะคะ”

ภาสกรพยักหน้า กล่าวขอบคุณอีกครั้ง แล้วกลับเข้ามาในห้องนอน รอจนกระทั่งสองคนออกไปจากห้อง แล้วครุ่นคิดว่าจะระวังอย่างไรไม่ให้เด็กตกเตียง สงสัยงานนี้คงต้องนั่งเฝ้ากันทั้งคืน

ชายหนุ่มหย่อนกายลงนั่งพิงหัวเตียงอีกฝั่งหนึ่ง มองสองชีวิตที่นอนหลับสนิทรวมเตียงแล้วก็อดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ โดยเฉพาะกับหญิงสาวที่รู้จักกันครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ยังอดถามตัวเองไม่ได้ว่าเพราะเหตุใดจึงตัดสินใจให้ความช่วยเหลือแทบจะทันทีโดยไม่ลังเล

สงสารอย่างนั้นหรือ หรือเป็นเพราะหล่อนเคยพยายามช่วยชีวิตเขาไว้คราวนั้น ทำให้นิ่งดูตายไม่ได้

ชื่อผู้มีอิทธิพลสองคนที่ตามตะวันเอยถึงเมื่ออยู่บนรถโดยเฉพาะ
เปรมพงษ์ ประกอบกับความสวยของหล่อนและท่าทางหวาดหวั่นแบบนั้น
ทำให้เขาพอจะเดาปัญหาของอีกฝ่ายออกเลาๆ บ้างแล้ว

ตามตะวันสะดุ้งตื่นเพราะเสียงร้องไห้ของน้องสาว ผวาจะเข้าไป
อุ้มน้องขึ้นมาปลอบก็พบเพียงเตียงว่างเปล่า ยังไม่ทันมีเวลาสำรวจรอบๆ
ตัวก็ต้องแปลกใจกับภาพตรงหน้าเป็นอันดับแรก ผู้ชายที่ขับรถเหี่ยวและ
ช่วยเหลือหล่อนเมื่อตอนเย็นกำลังอุ้มน้องสาวของหล่อนพาดีโหล่ เดินไป
เดินมาในห้องแล้วลูบหลังเล็กๆ อย่างปลอบโยน

มองอย่างนี้แล้วเขาดูอ่อนโยนกว่าเมื่อแรกพบกันเป็นไหนๆ

พอเห็นหล่อนตื่น เขาก็ยกนิ้วชี้ขึ้นแตะริมฝีปากเป็นสัญญาณห้าม
ไม่ให้เสียงดัง ตามตะวันเลยได้แต่นิ่งเงียบ เพราะน้องสาวที่ร้องไห้จ้าเมื่อครู่
ค่อยๆ เงียบเสียงลงแล้ว เหลือเพียงเสียงสะอื้นเบาๆ รอจนเสียงสะอื้นนั้น
ขาดหายไป เขาจึงพาร่างเล็กมาวางลงบนเตียงข้างตัวหล่อน

“คงจะนอนผวา”

ตามตะวันเห็นด้วย เพราะหากหิวนมหรือต้องเปลี่ยนผ้าอ้อม คงไม่
หลับไปอีกครึ่งโດຍแค่ปลอบเป็นแน่

“ที่นั่นที่ไหนคะ” หญิงสาวมองรอบตัว ถามเขาเสียงเบา ไม่อยาก

รบกวนน้อง แต่ไม่ถามก็ไม่ได้เพราะค้างคาใจ

“ที่บ้านผมเอง”

“แล้วห้องนี้?”

“ห้องผม”

ตามตะวันไม่รู้ว่าจะตัวเองควรทำอะไรเมื่อคำตอบหัวลั่นนั้นจบลงที่รู้ๆ ตอนนั้นคือตกใจไม่น้อย ทั้งตกใจทั้งหวาดหวั่น หากหล่อนตื่นขึ้นมาแล้วภาพที่เห็นไม่ใช่อย่างเมื่อครู่ หล่อนอาจจะโวยวายอาละวาดอย่างที่เคยเห็นในละครไปแล้วก็ได้ แต่ตอนนี้ได้แต่มองท่าทางนิ่งขริมของคนตรงหน้าแล้วกะพริบตาปริบๆ ในใจเต็มไปด้วยคำถามมากมาย แต่ไม่รู้ว่าจะเรียบเรียงคำถามแรกอย่างไรดี

“นอนต่อเถอะ อีกนานกว่าจะเช้า” เขาสั่งโดยไม่ต้องรอให้มีคำถามอีก

“ที่นั่นที่ไหนคะ” ตามตะวันรู้ว่าตัวเองทำให้อีกฝ่ายงง เพราะเขาก็ตอบมาแล้ว จึงแก้ไขคำถามให้กระจ่างขึ้น “ฉันหมายถึง บ้านคุณ...อยู่ที่ไหน”

“ชลบุรี”

เขาพาหล่อนออกจากจันทบุรีมาถึงชลบุรี แม้มันไม่ไกลนัก แต่ด้วยหล่อนยังมีห่วงหลายอย่างอยู่ที่บ้าน ทั้งแม่ ทั้งพี่ชาย ยังมีโรงงานอีก จึงอดวิตกกังวลไม่ได้ หนาซ้ำเขาบอกว่าพาหล่อนไปที่โรงพยาบาลนี่นา ไม่ใช่ที่นี่

“แล้วคุณพาฉัน...”

ภาสกรทำหน้าที่เคร่งเป็นสัญญาบัตรให้อีกฝ่ายเงิบ

“มีคำถามอะไรก็เก็บไว้ตอนเช้า ตอนนั้นนอนลงแล้วหลับซะ ถ้าห้องคุณตกใจตื่นขึ้นมาอีกแล้วจะยุ่ง สภาพคุณตอนนี้คงไม่พร้อมจะดูแลน้องหรอก บอกก่อนเลยนะว่าผมเลี้ยงเด็กไม่เป็น”

คนตรงหน้าทำเสียงเหมือนขู่ ซึ่งก็ได้ผล ตามตะวันปิดปากสนิทอย่างเสียไม่ได้ หากน้องดาวตื่นมาร้องไห้โยเยอีกคงไม่พ้นเป็นภาระของเขาแน่ๆ แต่หล่อนยังไม่ทันเอนตัวลงนอน ภาสกรก็เดินมายังฝั่งที่หล่อนอยู่

ตามตะวันสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเขายกมือขึ้นมาแตะหน้าผากหล่อนแผ่วเบา
รู้สึกถึงไอร้อน

“น่าจะไต่เวลากินยาอีกรอบแล้วมั้ง” ภาสกรคว้ายาเม็ดจากซองของ
โรงพยาบาลมาใส่มืออีกฝ่าย พร้อมทั้งรินน้ำจากเหยือกใส่แก้วส่งให้ตามหลัง
หญิงสาวว่าง่าย เอายาใส่ปากแล้วรับแก้วน้ำจากมือเขามาดื่มตาม
รู้สึกแปลกที่มีผู้ชายตัวโตๆ มาทำนั่นทำนี่ให้ เพราะหลังจากที่หล่อนเสียพ่อ
ไปแล้วก็ยังไม่เคยมีผู้ชายคนไหนมาคอยดูแลใกล้ชิดแบบนี้อีกเลย แม้แต่
พี่ชายของหล่อนก็ไม่เคย และอาจเพราะตอนนี้หล่อนไม่สบาย จิตใจจึง
อ้างว้าง ทั้งยังมีปัญหาที่ทับซ้อนกันเข้ามาก่อนหน้านี้ อยู่ๆ หยาดน้ำตาก็ร่วง
หล่นลงอาบแก้ม

และนั่นส่งผลให้หัวใจคนมองเห็นไหวตามอย่างไม่มีเหตุผล

“เป็นอะไรไป เจ็บตรงไหน” เขาถามเสียงอ่อน

หล่อนส่ายหน้าหวิว ปาดน้ำตาລวกๆ

“รู้สึกยังไงก็ให้รีบบอก บ้านนี้มีหมออยู่ด้วยคนหนึ่ง คงพอช่วยอะไร
ได้”

“ฉัน...ไม่เป็นไรค่ะ...ฉันจะนอนแล้ว” หล่อนเองก็ไม่รู้จะอธิบายอีก
ฝ่ายอย่างไรดี จึงตัดบททำตามคำสั่งก่อนหน้าของเขาง่ายๆ ดาย เอนตัว
ลงนอนข้างๆ น้องสาว ปล่อยให้อีกฝ่ายดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมตัวให้

“นั่นก็รีบหลับซะ ตื่นมาพรุ่งนี้จะได้รู้สึกดีขึ้น”

ตามตะวันหลับไปอย่างรวดเร็วเพราะความอ่อนล้าที่สะสมมาทั้งวัน
ยังไม่หมดไป ก่อนกลับไปนั่งเฝ้าในตำแหน่งเดิมชายหนุ่มยังแตะหลังมือลง
บนหน้าผากมันอีกครั้งเพื่อความสบายใจ แล้วก็ถอนหายใจยาว

“นี่ถ้าไม่ใช่เพราะเธอเคยช่วยฉันไว้เมื่อก่อนละก็ อย่าคิดว่าฉันจะทน
น้ำตาเธอนะ แม่เด็กซี้แยะ” เสียงซุ่มที่บอกกับคนหลับนั้นคล้ายบอกย้ำ
ทำความเข้าใจกับตัวเองเสียมากกว่า

ตามตะวันตื่นขึ้นมามีอีกครั้งเมื่อมีเสียงเคาะประตู เด็กสาวหน้าตา
ธรรมดาทำทางใส่ชื่อก้าวเข้ามาในห้อง หลอนจึงรู้ว่าตัวเองตื่นสายมากทีเดียว
เมื่อเหลือบมองนาฬิกาตรงหัวเตียง

“อรุณสวัสดิ์ค่ะคุณ ตื่นพอดีเลย คุณภาสสั่งให้หนูมาดูแลคุณค่ะ”

“ห้องสวายนั่นล่ะคะ” ตามตะวันตกใจเมื่อเหลือบมองข้างตัวแล้วไม่พบ
น้อง

“อุ้มลงไปดูแลข้างล่างแล้วค่ะ น้องตื่นขึ้นมาร้องไห้โยเยใหญ่เชียว
สงสัยจะหิวนม เอ้อ นางสาวคุณชื่ออะไรคะ หนูจะได้เรียกถูก”

“ชื่อดาวจ๊ะ”

“หนูดาว” สาวใช้ทวนชื่ออุบอปปคนเดียรรวกับพยายามจำให้ขึ้นใจ
“แล้วคุณล่ะคะชื่ออะไร หนูจะได้เรียกถูกเหมือนกัน”

“ฉันชื่อตามจ๊ะ”

“ว้า!” คนถามเกาศีรษะ “ทำไมชื่อคล้ายกันจัง แล้วหนูจะจำผิดจำถูก
หรือเปล่าเนี่ย”

ตามตะวันยิ้มกับท่าทางชื่อๆ ของอีกฝ่าย

“แล้วเธอชื่ออะไรหรือ ฉันจะได้เรียกถูกเหมือนกัน”

“หนูชื่อยิ้มค่ะ เป็นลูกสาวของแม่ครัวบ้านนี้ค่ะ”

“ชื่อน่ารักจัง จำง่ายดีด้วย”

คนถูกขมยิ้มหน้าบาน ตามตะวันพินิจใบหน้าเด็กที่กำลังตอบคำถาม
หลอน คงอายุประมาณสิบห้า ไม่เกินสิบเจ็ด

“ยิ้มทำงานตั้งแต่เด็กอย่างนี้เลยเหรอ ไม่ผิดกฎหมายเหรอจ๊ะ”

“ไม่ถึงขั้นทำงานหрокคะ หนูก็ช่วยงานคุณท่านบ้างเท่าที่จะทำได้ คุณ
ท่านไม่ได้บังคับหрокคะ คุณท่านให้ทุนหนูเรียนหนังสือค่ะ”

“อ้อ” ตามตะวันพยักหน้าเข้าใจประเด็นเรื่องการทำงาน “คุณท่านนี่
คือ...”

“คุณท่านคือคุณปู่กับคุณย่าของคุณภาสค่ะ”

ตามตะวันทำเสียงรับรู้ จากนั้นเมื่อหล่อนไม่ได้ถามอะไรเพิ่มเติม เด็กสาวจึงถามหล่อนต่อ

“คุณจะเข้าห้องน้ำเลยมั๊ยคะ เดี่ยวหนูพาไป”

“ฉันอยากอาบน้ำจังเลย”

“อย่าเพิ่งอาบน้ำเลยคะ คุณภาสว่าคุณยังมีไข้อยู่ แถมขาก็เจ็บ เดี่ยวไป ลื่นล้มในห้องน้ำเข้าหนูจะถูกดุเปล่าๆ ถ้าอย่างนั้นหนูเตรียมของให้คุณเช็ดตัวนะคะ” เด็กสาวว่าแล้วกำลังจะผละเข้าห้องน้ำเพื่อทำหน้าที่

“เดี๋ยวจะยืม ถ้าทำธุระเสร็จแล้วฉันลงไปข้างล่างได้หรือเปล่า”

คนถูกถามทำหน้าที่งน

“ได้สิคะ ทำไม่จะไม่ได้อะ เดี่ยวพอคุณเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จหนูก็จะพาคุณลงไปกินข้าวข้างล่าง อันนี้คุณภาสสั่งไว้เอง บอกว่าคุณอดสู้อยู่แต่ในห้องคงจะไม่ดี”

ตามตะวันยิ้มอ่อนๆ ให้อีกฝ่าย ไม้รู้สิ...แต่ลักษณะของการพาตัว หล่อนมาที่นี่ มองในแง่หนึ่งก็คล้ายกับการถูกลักพาตัวมาอย่างไรอย่างนั้น ทำให้หล่อนอดหัวใจไม่ได้จนถึงเดี๋ยวนี้

“แล้วคุณ...” ตามตะวันอีกอึก ไม้คั่นที่จะเรียกชื่อเขาตามที่เด็กรับใช้ เรียกนัก

“คุณภาสนะหรือคะ”

“จ๊ะ เขาอยู่หรือเปล่า”

“คุณภาสออกไปทำงานตั้งแต่เช้าแล้วละคะ แต่เดี๋ยวก็คงกลับมา ได้ยินคุณเขาบอกไว้ว่าอย่างนั้นนะคะ”

เที่ยงวันต่อมา ปารณกลับมาถึงชลบุรีและตรงดิ่งมายังออฟฟิศ โรงงานผลิตสิ่งทอซึ่งตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมแสงอนันต์ หลังจากหาयหน้าไปทำงานตามคำสั่งของเจ้านายอยู่หนึ่งคืนกับอีกครั้งวัน

“ได้เรื่องเร็วดีนี่” ภาสกรเอ่ยทักทายลูกน้องคนสนิท ผ่านคนลายจาก

งานตรงหน้า เอนหลังพิงพนักเก้าอี้

“งานไม่ยากนี่ครับ แถมคนใกล้ตัวทั้งนั้น” ปารณนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามเจ้านายตน

“ว่ามา” ภาสกรวางปากกาแล้วปิดแฟ้มงาน

“เริ่มที่เรื่องของเสียของงกักดีก่อนแล้วกันนะครับ เท่าที่ผมสืบทราบมาคือ ตอนนี่พี่ชายของคุณตามตะวันไปเป็นหนี้ที่บ่อนเสียของงกักดีอยู่หลายล้านเพราะผีพนันเข้าสิง แล้วก็อย่างที่รู้ๆ กันละครับ เมื่อไม่มีเงินใช้หนี้ก็ต้องมีอะไรมาชดเชย บังเอิญว่าน้องสาวลูกหนี้คนนี่ของเสียสวยมากเสียด้วย งานนี้เสียทุ่มไม่อั้นเชียวละครับ แวะมาว่าเสนอให้พี่ชายเธอเล่นฟรีทั้งปีทั้งชาติถ้าคุณตามตะวันยอมตกลง”

ฟังจบตรงนี้ภาสกรก็หัวเราะ

“ไอ้เสียที่นั่นกามนี่ช่างไม่มีหัวคิดซะเลย เสนอให้น้องสาวเขาไปเป็นอิเหนาแลกกับการให้พี่ชายเขากลายเป็นผีพนันอย่างสมบูรณ์แบบเนียนะ”

“ก็นั่นสิครับ แต่นั่นละ เจ้าของบ่อนจะมีเงื่อนไขอะไรมาเสนอต่ออรองอีกนอกจากรื่องนี้ คงเห็นว่าเสนอมาทุกทางแล้ว บีบด้วยเรื่องเงินแล้วก็ยังไม่ได้ เลยยื่นข้อเสนอบ้าบอแบบนี้”

“แล้วตอนนี่พี่ชายเธออยู่ที่ไหน”

“ก็ยิ่งเข้าๆ ออกๆ บ่อนนั่นแหละครับ แต่ไม่ค่อยมีใครให้เครดิตแล้ว อาศัยขายสมบัติเก่าเล็กๆ น้อยๆ เล่นพนันไปวันๆ สงสัยจะเสพติดจนเข้าเส้นเลือดแล้วจริงๆ”

ภาสกรส่ายหน้าอย่างสับสนใจ สั่งปารณให้จัดการเรื่องของต่อยศ และที่บ้านของตามตะวันอีกนิดหน่อย แล้วจึงถามเรื่องต่อไป

“แล้วอีกเรื่องล่ะ”

“เรื่องคุณปรมพงษ์ใช่ไหมครับ”

เมื่อเจ้านายพยักหน้าว่าใช่ ปารณจึงเริ่มรายงานต่อ

“รายงานเห็นว่าเข้าทางพ่อเลี้ยงของเธอที่ชื่อทวี แรกเริ่มเลยคือนายทวี

คนนี้อายกลงเล่นการเมืองท้องถิ่นแต่ไร้ผู้สนับสนุน จะมาขอให้คุณเปรม-
พงษ์ช่วยสนับสนุน ตนก็ไม่มีอะไรจะแลกเปลี่ยน เพราะอะไรๆ ทางคุณ
เปรมพงษ์ก็มีเหนือกว่าทั้งนั้น แต่มาจับทางเรื่องผู้หญิงของคุณเปรมพงษ์ได้
เรื่องมันก็เลยจบลงอย่างที่เรารู้ๆ กันนี่ละครับ”

“แค่เพราะอำนาจกับตัณหาแท้ๆ” คนฟังส่ายหน้า ฟังจากรายงานของ
ปารณแล้ว ก็นับว่าตามตะวันเป็นผู้หญิงที่มีใจคอเด็ดเดี่ยวไม่น้อยที่กล้าต้าน
พายุใหญ่ทั้งที่แทบจะเรียกได้ว่าเหลือตัวคนเดียวแบบนั้น

“ครับ แต่ก็เพราะสองอย่างนี้แหละที่ทำให้โลกเรารุ่นวายอยู่อย่างทุกวัน
นี้” ปารณเห็นด้วยและสรุปก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง “ตอนบ่ายมีธุระด่วนอะไร
หรือเปล่าครับ”

อันที่จริงเขาเป็นเลขาฯ ของภาสกร ย่อมต้องรู้ตารางงานของเจ้านาย
อยู่แล้ว แต่เพราะหายไปจัดการธุระให้เจ้านายข้ามคืนจึงต้องขอข้อมูล
เพิ่มเติมบ้าง เผื่อว่าระหว่างนั้นเจ้านายเปลี่ยนแปลงอะไร

“ทำไมหรือ”

“คือ...” ปารณยกมือขวาลูบท้องที่ส่งเสียงประท้วงแล้วทำหน้าละห้อย
“ตั้งแต่เข้ามายังไม่มื่ออะไรตกถึงท้องเลยครับ ความจริงคือตั้งแต่เมื่อคืน”

ภาสกรยิ้มขำมูมปากแล้วแก้มงาม

“รวมถึงเรื่องนอนด้วยใช่ไหม”

“ครับ” ปารณตอบรับอย่างรวดเร็วพร้อมกับหัวเราะเบาๆ ส่งผลให้
เจ้านายยิ้มมูมปาก

“ไหนว่างงานง่ายๆ”

“โอ้! รายงานเจ้านายนี่ครับ จะให้บอกว่างานยากเหลือเกิน เหนื่อย
มากๆ เตียวโตนเจ้านายไล่ออกกันพอดี” ปารณหัวเราะแก้แค้น รู้ว่าถึงพูด
ตามตรงภาสกรก็ไม่ว่าอะไร แต่เป็นเพราะเขาติดพูดอะไรที่เล่นที่จริงตาม
อุปนิสัยส่วนตัวมากกว่า

“ถ้าอย่างนั้นนายก็ไปหาอะไรกินแล้วกลับไปพักผ่อนเถอะ วันนี้ไม่มี

อะไรสำคัญแล้ว หลังเสร็จงานตรงหน้าฉันก็จะกลับบ้านแล้วเหมือนกัน”

“กลับบ้าน?” คำนี้ทำให้ดวงตาของคนฟังปรากฏแววประหลาดใจ

“กลับบ้านมีอะไรให้ต้องแปลกใจ” ภาสกรย้อนถาม ไม่เชิงดู แต่ก็
ไม่วายแฝงน้ำเสียงจริงจังตามแบบฉบับ

“ก็...” ปารณอึ้ง จะไม่ให้แปลกใจได้อย่างไร ตั้งแต่รู้จักและทำงาน
ด้วยกันมา คำว่า ‘กลับบ้าน’ ไม่ใช่คำที่ออกจากปากภาสกรบ่อยนัก แทบไม่
อยากนับครั้งด้วยซ้ำ เพราะนานมากๆ เขาถึงจะมีโอกาสได้ยื่นเสียทีหนึ่ง
อาจเพราะ ‘บ้าน’ ที่ภาสกรกลับไปนั้นไม่ใช่บ้านสำหรับเจ้านายเขาจริงๆ แม้
จะเป็นบ้านของคุณสุริยะ ปู่ของภาสกรเองก็ตาม ชายหนุ่มมักหมกตัวอยู่ที่
ทำงานหรือไม่ก็บ้านเพื่อนฝูง กลับบ้านแต่ละครั้งก็ตึกตื่นอย่างที่ต้องแน่ใจ
ว่าจะไม่พบปะคนในบ้าน หรือหากมีวันว่างก็หลบไปพักผ่อนที่ไกลๆ เสีย
มากกว่า เป็นอันรู้กันสำหรับคนที่รู้จักภาสกรดีพอว่า บ้านนั้นมีสมาชิกที่
ชายหนุ่มไม่อยากพบหน้าหรือยุ่งเกี่ยวกับอะไรถึงสองคน

“ก็...อะไร”

“แปลกใจนี้ครับ คุณภาสไม่เห็นเคยกลับบ้านตั้งแต่หัววันสักที หรือ
ว่า...”

ปารณเพิ่งจะนึกสงสัย เขาสืบเรื่องต่างๆ อยู่หนึ่งคืนกับอีกครึ่งวัน
รู้มาหมดเท่าที่ต้องรู้ตามคำสั่ง แต่กลับลืมนึกว่าตอนนั้นคนที่เป็นต้นตอของ
เรื่องทั้งหมดอยู่ที่ไหน มีชีวิตสุขสบายดีหรือไม่หลังแยกย้ายกันไปเมื่อคืน
เพื่อต้องรายงานเจ้านายด้วย แปลกที่เจ้านายก็ไม่ได้ถามไถ่ถึงสักคำ

“เมื่อคืนที่คุณภาสไปส่งคุณตามตะวัน เรียบร้อยดีหรือเปล่าครับ”
ปารณซอเนี่ยมขณะถาม

“นายมีหน้าที่ซักไซ้ฉันตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” ภาสกรย้อนถามบ้าง ทำ
เสียงเข้มกลมกลืน

“ก็มันเป็นงานในหน้าที่ด้วยไม่ใช่หรือครับ คุณภาสให้ผมสืบเรื่องคุณ
ตามตะวัน ผมก็เพิ่งนึกได้ว่าลืมนึกไปเรื่องหนึ่งคือ ตอนนั้นเธอกำลังสุขทุกข์

ร้ายดียังไงหลังจากแยกกันเมื่อคืนแล้ว” ปารณอธิบายยิ้มๆ

“ก็เลยมาลืบเอากับฉันนี่ล่ะ”

“โธ! คุณภาสเป็นคนสุดท้ายที่อยู่กับเธอนี่ครับ ผมก็ต้องเริ่มลืบจากตรงนี่ล่ะ” ชายหนุ่มแก้มงายวน

ภาสกรหัวเราะในลำคออย่างนึกขันที่ลูกน้องคนสนิทรู้ทัน

“ทั้งหมดก็เป็นอย่างที่นายคิดนั่นล่ะ...ถ้าเพื่อนายคิดถูกนะ”

“นั่นไง” ปารณตบเข้าผาด “มิน่า”

“มิน่าอะไร”

“มิน่าคุณภาสถึงอยากกลับบ้านเร็ววันะสิครับ”

“อย่าคาดเดาเลยเถิด” อีกฝ่ายรีบปรามเสียงหนัก ส่วนประโยคถัดมานั้นไม่แน่ใจนักว่าเป็นการอธิบายหรือแก้ตัว “ฉันก็แค่รับผิดชอบตามความจำเป็นเท่านั้นหรอก”

“ครับผม” ปารณแก้มงายตอบรับอย่างง่ายตายทั้งที่มีรอยยิ้ม ต่อมาเมื่อนึกถึงอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ก็อดหนักอกหนักใจแทนเจ้านายไม่ได้ “แต่ว่าพาไปอยู่ที่นั่นจะไม่ใช่ไรหรือครับ ไม่เท่ากับพาเข้าตงเสียเองหรือ”

“ไม่หรอก ฉันคิดอย่างรอบคอบแล้วถึงตัดสินใจ”

“หมายความว่าคุณภาสตั้งใจ?” แม้จะสรุปได้แบบนั้น แต่หัวข้อของปารณก็ยังพันกันยุ่งด้วยเตาไม่ถูกว่าเจ้านายตั้งใจจะทำอะไร “ผมยังไม่ค่อยเข้าใจอยู่ดี แต่ถ้าคุณภาสมีอะไรให้ผมช่วยละก็ บอกได้ทันทีเลยนะครับ”

“ขอบใจมากปารณ อาจมีเรื่องอะไรที่ต้องให้นายช่วยอีกเป็นแน่ แต่ตอนนี้นายกลับไปพักผ่อนได้แล้ว ขอบใจมากที่เป็นธุระให้”

ปารณตอบรับคำขอบคุณนั้นด้วยรอยยิ้มก่อนจะลากลับ แม้จะคิดไม่ออกทันทีทันใดในตอนนั้น แต่หลังจากคิดทบทวนอยู่ไม่นาน เขาก็คาดเดาว่าภาสกรอาจนำคดีที่ว่า ‘ที่ที่อันตรายที่สุด คือที่ที่ปลอดภัยที่สุด’ มาใช้ก็เป็นได้

“หนู!”

ตามตะวันละสายตาจากแปลงดอกกุหลาบกว้างขวางตรงหน้าเมื่อได้ยินเสียงเรียก คาดเดาว่าเจ้าของเสียงนั้นต้องเรียกหล่อน เพราะตอนนี้คนที่ยืนอยู่บริเวณนี้มีเพียงหล่อนคนเดียวเท่านั้น เมื่อหันกลับมายังต้นเสียง จึงพบชายวัยกลางคนท่าทางภูมิฐานแต่งตัวดี ใบหน้ามีรอยยิ้มกว้างและดูเหมือนมีรอยแปลกใจมากมายซ่อนอยู่ในนั้นด้วย

หญิงสาวแน่ใจว่าไม่เคยเห็นหน้าเขามาก่อน แต่เขากลับทำเหมือนรู้จักหล่อนดี ถึงกระนั้นหญิงสาวก็รีบวางไม้ค้ำลงบนเก้าอี้เหล็กตัดด้วยวาโริลล์แล้วพนมมือไหว้ ด้วยคิดว่าเขาต้องเป็นผู้ใหญ่คนหนึ่งในบ้านหลังนี้แน่นอน

ชายวัยกลางคนตรงหน้าหล่อนไม่ได้รับไหว้ แต่สิ่งที่ทำให้ตามตะวันตกใจคือ การที่เขาขยับเข้ามาใกล้แล้วเอื้อมมาแตะมือซึ่งกำลังยกขึ้นไหว้ของหล่อน จนตามตะวันสะดุ้งปล่อยมือและผละถอยหลังออกไปเล็กน้อย แต่ก็ทำได้เท่านั้นเพราะข้อเท้ายังเจ็บอยู่

“หนูมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร” เมื่อเห็นท่าทางตกใจของหญิงสาว ผู้มาใหม่ก็ยอมถอยออกไปก้าวหนึ่งอย่างระวังท่าที่มากขึ้น

“เอ่อ...” ตามตะวันไม่ทราบว่าจะตอบอย่างไรดี เพราะยังงุนงงกับคำถามของอีกฝ่ายที่ดูเหมือนรู้จักหล่อนเป็นอย่างดี

“เอ...หรือว่านายทวิส่งหนูมาที่นี่ แต่ทำไมฉันไม่รู้มาก่อน”

ชื่อของพ่อเลี้ยงทำให้ใจของตามตะวันหล่นวูบ เขารู้จักทวิ พ่อเลี้ยงหล่อน บวกกับท่าทางที่แสดงออกอย่างที่เรียกว่าค่อนข้างดูคึกคักเมื่อครูนั่นแสดงว่าเขาอาจจะเป็น...

“คุณ...คุณอาคือใครคะ” คำเรียกขานนั้นป้องกันตัวเองอยู่ในระดับหนึ่ง ทำให้จิตสับสนยิ่งให้ หวังว่าเรื่องจะไม่ได้เป็นอย่างที่หล่อนคิด

“อ้าว!” ชายวัยกลางคนผู้นั้นทำน้ำเสียงประหลาดใจ “เรียกเสียห่าง-เห็นเขียว ี่หนูไม่รู้จักฉันหรือ นายทวิไม่เคยให้หนูดูรูปของฉันเลยหรือ?”

“คุณ!” ตามตะวันนอทาน ไม่อยากให้เป็นอย่างที่คิดเลย แต่กิริยา

ท่าทางของคนตรงหน้า รวมถึงชื่อพ่อเลี้ยงของหล่อนทำให้ตามตะวันหัวใจว่าการคาดเดาของหล่อนเฉียดใกล้ความจริงเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ หล่อนไม่เคยพบหน้า ‘เปรมพงษ์’ เลยสักครั้ง แต่ได้ยินชื่อนี้บ่อยครั้งจากปากพ่อเลี้ยง กับข้อเสนอที่ว่าหากหล่อนยอม ‘ตกลง’ นั่นก็เท่ากับว่าปัญหาที่หล่อนต้องแบกรับอยู่ขณะนี้จะถูกสะสางไปทั้งหมด ทั้งหนี้สินของโรงงาน และหนี้สินจากการพนันของพี่ชายด้วย แม้จะปลอบใจตัวเองว่าอาจไม่ใช่ แต่เมื่ออีกฝ่ายให้ข้อมูลเพิ่มเติมกลับยิ่งทำให้ตามตะวันทำแบบนั้นไม่สำเร็จเลย

“แต่ฉันดูรูปหนูบ่อยนะ เพิ่งมีโอกาสดูเห็นตัวจริงวันนี้เอง ในรูปว่าสวยแล้ว ตัวจริงยิ่งสวยกว่า สวยมาก ทั้งสวยทั้งมีเสน่ห์ยิ่งกว่าที่ฉันคาดไว้เสียอีก”

เปรมพงษ์จ้องมองหญิงสาวอายุคร่าวลูกไม่วางตา ไหล่มองไปทั้งตัวเพื่อยืนยันคำพูดก่อนหน้าของเขาให้ชัดเจนขึ้นอีก แล้วจึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าสาวสวยตรงหน้าบาดเจ็บที่ขา หล่อนมีไม้ค้ำมาด้วย เพราะอย่างนี้เองทิวถึงส่งลูกเลี้ยงมาให้เขาเวลานี้ อาจเพื่อป้องกันหล่อนต้องดิ้นแข็งขึ้น เขาได้ยินมาว่าที่คำตอตกลงล่าช้าไปกว่าเดือนนั้นเป็นเพราะตามตะวันไม่ยอม คราวนี้คงเห็นเป็นโอกาสเหมาะที่จะจับหล่อนใส่พานมามอบให้เขาเสียที

เขาเอื้อมมือไปสัมผัสไหล่บางแล้วกุมไว้ทั้งสองข้าง สัมผัสได้ว่าตัวหล่อนเริ่มสั่นเทา แหวตาทวาดหัวันชัดเจน

ท่าทางยังไร้เดียงสาอยู่เลย...ชายวัยกลางคนนี้ก็ยิ้มกริ่มในใจ

ตามตะวันตกใจ บิดไหล่ออกจากมือที่ถูกราน ตั้งท่าจะถอยห่างแต่ข้อเท้าที่เจ็บไม่เอื้ออำนวย จึงล้มลงไปกองกับพื้นหญ้า ดวงตาที่มองไปยังชายที่ยืนตระหง่านอยู่ไม่ไกลนั้นเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นและหยาดน้ำตาที่เริ่มเอ่ออย่างเสียขวัญ

เปรมพงษ์ตั้งท่าจะปรี่เข้าไปช่วยพยุง แต่ก็มึนต้องชะงักไปเพราะเสียงหนึ่งที่คุ้นเคย

“คุณพ่อคะ”

เมื่อหันกลับไปมองจึงเห็นปรีณาดินเคียงคู่กับภาสกรตรงมายังจุดที่เขายืนอยู่ ปรีณารับมาขานบ่าข้างเกาะแขนผู้เป็นพ่อด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ขณะที่เปรมพงษ์สะดุดใจเมื่อเห็นภาสกรตรงเข้าไปพุง ‘ผู้หญิงของเขา’ ให้ลูกขึ้นยืน แถมเมื่อยืนได้อย่างมั่นคงแล้ว ตามตะวันยังเกาะแขนหลบอยู่ด้านหลังภาสกรราวกับยึดชายหนุ่มเป็นที่พึ่งพิง

สองคนนี้รู้จักกัน...ตั้งแต่เมื่อไร...ทำไมเขาถึงไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น

“พ่อนึกว่าหนูไปโรงพยาบาลแล้ว” เปรมพงษ์เบี่ยงข้อสงสัยของคนสองคนที่เข้ามาใหม่ด้วยการหันไปถามลูกสาว เขานึกแบบนี้จริงๆ ถึงได้ดีใจหนักหนาเมื่อพบตามตะวันที่นี่ หากลูกสาวอยู่ด้วยเขาคงไม่กล้าทำอะไร ประเจิดประเจ้อเช่นเมื่อครูเป็นแน่

“คุณพ่อจำผิดวันแล้วละค่ะ วันนี้นิววันหยุดหนู”

“อาพวงษ์รู้จักตามด้วยหรือครับ” ภาสกรเอ่ยถามหยิ่งเชิงอาเขยราวกับว่าเขาไม่รู้เรื่องอะไรก่อนหน้านี้มาเลย

“เปล่าหรอก” เปรมพงษ์ปฏิเสธ หากบอกว่าเขารู้จักหรืออยากรู้จัก หล่อนในฐานะอะไรต่อหน้าลูกสาว ไม่ใช่เรื่องดีแน่นอน “แค่เห็นว่าหนูคนนี้ยืนอยู่คนเดียวในสวน เลยเข้ามาทักทาย แล้วนายล่ะ เอ่อ...แม่หนูคนนี้เป็นแขกของนายหรือ”

“ครับ”

“เป็นแขกพิเศษเลยละค่ะ” ปรีณาถือโอกาสนั้นเน้นย้ำเพิ่มเติม ภาพที่เห็นเมื่อครูทำให้หญิงสาวเริ่มสังหรณ์ใจไม่ตัวอย่างประหลาด

“น้องคุณล่ะ” ภาสกรหันไปถามคนข้างหลัง เมื่อตอนนี้อย่างต่างนั่งงันไปกันหมด

“อยู่...เอ่อ...อยู่ในบ้านค่ะ น่าจะนอนอยู่บนห้อง ยืมช่วยดูอยู่” ตามตะวันกระตุกแขนเสื้อของชายหนุ่ม “คุณภาสคะ ฉันอยากไปหาห้องแล้วค่ะ”

“ไปสิ” เขาฉวยไม้ค้ำบนเก้าอี้มาให้หล่อน เห็นอีกฝ่ายรับไปด้วยมือ

อันสิ้นเทา แล้วยังจับไม้ค้ำเก็ๆ กังๆ เพราะเพิ่งหัดใช้ เขาจึงจួយไม้ค้ำจากมือหล่อนกลับไปวางพิงเก้าอี้อีกครั้ง แล้วหันไปสั่งปรีธนา

“เดี๋ยวปลาให้เด็กมาเอาไม้ค้ำไปส่งให้พี่ที่ห้องด้วยแล้วกันนะ”

“ได้ค่ะ”

เขาซ้อนตัวหล่อนขึ้นอุ้มอีกครั้ง และคราวนี้ต่างจากครั้งก่อน เมื่อตามตะวันไม่ได้ขึ้นรถขึ้น หล่อนอยากออกจากตรงนี้ให้เร็วที่สุด และหล่อนก็อยากถามผู้ชายที่อุ้มหล่อนอยู่ตอนนี้ด้วยว่า เขามีจุดประสงค์อะไรกันถึงได้พาหล่อนมาที่นี่ บ้านที่มีเปรมพงษ์อยู่ ในเมื่อเขารู้ตั้งแต่แรกอยู่แล้วเมื่อหล่อนเคยเอ่ยถึงเปรมพงษ์ ที่สำคัญถึงตอนนี้หล่อนรู้แล้วว่าเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับเปรมพงษ์อย่างไร

เขาโกหก...ที่ทำเหมือนไม่รู้จักเมื่อหล่อนเอ่ยชื่อเปรมพงษ์

ตกลงว่าเขาคิดจะช่วยหล่อนให้รอดปลอดภัย หรือช่วยให้ตกนรกเร็วขึ้นกันแน่

‘คุณยื่นมือมาช่วยฉันไว้...เพราะเหตุผลอะไรกันแน่ คุณภาสกร’

๕

‘อ้อมกันมาอีกแล้ว’

จิตรานุษกำลังเดินออกจากห้องนอนของตนบนชั้นสาม มองลงมาเห็นภาพตำตาตำใจนั้นเข้าพอดี และมันก็ทำให้หล่อนอดหัวโนไหวไม่ได้เหมือนทุกๆ ครั้ง หล่อนรีบสาวเท้าลงบันไดมาให้ทันก่อนที่ภาสกรจะก้าวเข้าห้องนอนของตัวเองไป

“นุชให้เด็กย้ายข้าวของของนุชกลับขึ้นไปแล้ว ห้องรับแขกก็เตรียมให้ใหม่เรียบร้อยแล้ว ใช้ได้เลย ตอนนี้อ้อมก็ให้เด็กนอนอยู่ในห้องนั้น” หญิงสาวรีบบอก หล่อนไม่ยอมเห็นภาพเดิมๆ ให้แสงใจอีกแล้ว

“ขอบคุณมาก”

คำตอบรับสั้นๆ ดังขึ้น แต่ถึงอย่างนั้นจิตรานุษก็ยังเห็นเขาอ้อมผู้หญิงคนนั้นตรงไปที่ประตูห้องนอนของเขาเองอยู่ดีเหมือนไม่ได้ยินที่หล่อนบอก ทำให้จิตรานุษเข้มนปากแน่นอย่างซัดใจปนน้อยใจ

“คุณเย็นก่อน” เขาบอกเมื่อวางตามตะวันลงพื้นเพื่อที่เขาจะได้เปิดประตูห้องได้ถนัด แล้วจึงอ้อมหล่อนขึ้นมาอีกครั้ง เข้าไปในห้อง วางหล่อน

ให้นั่งบนเตียง

จิตรานูซเห็นภาพนั้นตั้งแต่ต้นจนจบเมื่อภาสกรเดินกลับมาปิดประตูห้องจนสนิท โดยไม่สนใจสายตาที่ทอดมองอย่างน้อยใจ ไม่สนความรู้สึกหล่อนเลยสักนิด ไม่แม้แต่จะปรายตามองว่าหล่อนก็เห็นภาพนั้นเหมือนกัน เป็นอีกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ตรงนี้

ชายหนุ่มกลับไปนั่งลงบนเตียงข้างๆ ตามตะวัน ไม่มีเวลาสนใจท่าทางของจิตรานูซ เขามองนัยน์ตาที่ไหวระริกอย่างหวาดหวั่นและเต็มไปด้วยคำถามของตามตะวันแล้วก็ถอนใจยาว

“ถ้าคุณมีอะไรจะพูดก็พูดมาเถอะ”

“คุณพาดันมาที่นี่ทำไม” หล่อนเสียงเข้มขึ้น ปลายประโยคไม่มีหางเสียง บอกชัดว่ากำลังโกรธและหวาดหวั่นในเจตนาของเขา

“เพื่อรับผิดชอบดูแลที่ผมซ้บรถเฉี่ยวคุณ”

“คุณรู้จักนายเปรมพงษ์ด้วย อยู่บ้านเดียวกัน เป็นญาติกัน ทั้งที่คุณเคยได้ยินที่ฉันพูดถึงเขาแล้ว แต่คุณทำเหมือนไม่รู้จักเขา และพาดันมาที่นี่”

“ผมไม่ได้บอกคุณเลยสักคำว่าไม่รู้จัก และเขาก็ไม่ใช่ญาติผม”

ตามตะวันอ้าปากค้าง

เขาไม่เคยพูดคำนั้นก็จริงอยู่ แต่การที่บอกหล่อนว่าเปรมพงษ์ไม่ใช่มิตรหรือศัตรูทั้งที่เกี่ยวข้องกัน ไม่เคยอธิบายขยายความ ปล่อยให้หล่อนเชื่อใจเขาในระดับหนึ่ง แล้วก็พาหล่อนมาที่นี่...สถานที่ที่อันตรายที่สุด เท่านี้ก็พอแล้วที่จะทำให้ความไว้วางใจที่ไม่เคยสมบูรณ์เต็มร้อยแกว่งไกวขึ้นมาอีกครั้ง หลังจากเมื่อคืนที่ผ่านมาเขาทำให้หล่อนอบอุ้นใจจนนึกไว้ใจเขาขึ้นมาได้บ้าง

ตามตะวันมองผู้ชายตรงหน้า หวาดหวั่นกับจุดประสงค์ที่แท้จริงของเขา

“ฉันจะกลับบ้าน!” หล่อนตะโกนใส่หน้าเขา น้ำใสๆ ร่วงจากตาอย่าง

ไม่อาจห้าม ริมฝีปากอิมส์ระริก ลื่นไปทั้งร่างด้วยความหวาดกลัว

“กลับไปคุณจะได้ดูแลตัวเองยังไง” เขาย้อนถามเสียงเรียบเฉียบขาด

“ฉันดูแลตัวเองได้” พูดเหมือนเขาจะคอยดูแลหล่อนอย่างนั้น แต่
ขับรถเฉี่ยวหล่อนเขาจำเป็นต้องรับผิดชอบขนาดนี้เลยหรือ แค่อวดประสงค์
ของเขาที่ไม่ชัดเจนแล้ว

“ดูแลตัวเองได้อย่างเมื่อครูนี้นะเธอ”

“ถ้าคุณไม่พาฉันมาที่นี่ ฉันก็ไม่ต้องตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้
หรอก”

“แน่ใจนะ” เขาถามกลับราวกับจะเยาะและประชด “แล้วที่เสีย
ทะเบียนศักดิ์ส่งลูกน้องไปทวงหนี้ที่โรงงานของคุณทุกวันนี้ พ่อเลี้ยงของคุณ
พร้อมจะจับคุณมัดใส่พานประเคนให้นายเปรมพงษ์อยู่ตลอดเวลา แบบนี้
หรือที่คุณเรียกว่าปลอดภัยกว่า”

“คุณ!” ตามตะวั่นอุทาน ลิงเหล่านี้หล่อนจำได้ว่าไม่เคยบอกเขามาก่อน
เขาจะรู้ได้อย่างไรถ้าไม่ใช่ ‘ตามสืบ’ ยิ่งทำให้ตามตะวันกลัว ไม่เชื่อใจ
จุดประสงค์ของอีกฝ่ายเข้าไปใหญ่

“ฉันจะกลับบ้าน ยังไงฉันก็จะกลับ” หล่อนตะโกนใส่เขาอีกครั้ง ทำให้
ความอดทนที่จะพูดคุยอธิบายของชายหนุ่มขาดฝั่ง

“เชิญ! ออกจากกลับก็กลับ แต่กลับเองนะ ก็คุณยืนยันว่าคุณดูแลตัวเองได้
แล้วนี่” เขาลุกขึ้นยืน ผายมือไปยังประตูห้อง ทำทางหมดความสนใจในตัว
หล่อนจริงๆ

ตามตะวันมัมปากแน่น ทั้งที่นั่นเป็นสิ่งที่คาดหวังไว้ ทว่าพอเขาทำทำ
ไม่โยติหล่อนขึ้นมาจริงๆ หล่อนกลับกลัวยิ่งกว่าเก่า ถึงอย่างนั้นก็ทำใจแข็ง
ลุกขึ้นยืนทั้งที่ไม่มีไม้ค้ำ ออกเดินได้สองก้าวก็ล้มลงกองกับพื้นห้อง ทั้งที่
เชื่อมาตลอดว่าตัวเองเข้มแข็ง จะไม่ยอมอ่อนแอให้ใครเห็นโดยเฉพาะ
คนแปลกหน้า แต่วินาทีนั้นความอ่อนแอกลับจู่โจมเข้ามาในใจหล่อนอย่าง
ฉับพลัน เพราะประจักษ์ชัดแล้วว่าหล่อนไม่สามารถดูแลตัวเองได้จริงๆ

อย่าว่าแต่ดูแลน้องหรือรักษาตัวเองให้รอดปลอดภัยจากอะไรเลย แม้กระทั่งเดินเหินเป็นปกติยังทำไม่ได้ แล้วหล่อนก็ร้องให้ต่อหน้าเขาเป็นครั้งที่สอง เขาซึ่งเป็นคนแปลกหน้าที่เข้ามาในชีวิต ปลอ่ยโฮเหมือนเด็กๆ วิ่งเล่นแล้วหกล้มเจ็บตัว

และเสียงร้องให้นั่นเองที่ทำให้คนที่ยืนมองเฉยอยู่ในตอนแรกต้องถอนหายใจ ก้าวมาคุกเข่าข้างๆ ตัวหล่อน เอื้อมมือไปจับข้อเท้าข้างที่เจ็บของหล่อนมาสำรวจพลาจพุดิให้ได้คิด

“อย่าโง่ไปเลยนะ เห็นแล้วใช่ไหมว่าคุณน่าจะดูแลตัวเองไม่ได้หรือสภาพคุณแบบนี้อยู่ข้างนอกถ้าเสียหะงคักดีหรืออาพวงษ์นี่ก็อยากจะทำตัวคุณไปก็ทำได้ง่ายๆ เลย เห็นหรือยัง” คำพูดเขาดำหนิ แต่น้ำเสียงที่อ่อนลงอย่างอ่อนใจนั้นก็ทำให้ฟังดูมีเมตตามากขึ้น

“คุณจะช่วยฉันจริงหรือ เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อนนี่คะ” ตามตะวันถามทั้งน้ำตานองหน้าและเจือเสียงสะอื้น

“เอาเป็นว่าผมรับผิดชอบที่ทำให้คุณเจ็บตัวนั้นแหละ ถ้าคุณไม่ต้องเป็นแบบนี้เพราะผม เจอสถานการณ์อันตรายคุณก็อาจจะยังหนีได้ ไม่เหมือนตอนนี้ คุณคิดซะว่าผมช่วยคุณเพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวผมด้วยก็แล้วกัน ถ้าอาพวงษ์ทำอะไรไม่ดีลงไป ยายปลาน้องสาวผมก็จะเสียใจ ผมแค่ไม่อยากให้น้องผิดหวังเสียใจ”

เขายกเหตุผลมาได้อย่างเข้าท่าเข้าทางทีเดียว อาจจะจริงอย่างที่เขายกบอก

“ปวดข้อเท้าหรือเปล่า” เขาถาม
หล่อนส่ายหน้าทั้งน้ำตา ได้ยินเสียงถอนหายใจหนักๆ ของคนตรงหน้า

“เช็ดน้ำตาซะให้หมด ผมจะพาคุณไปหาห้อง”
หล่อนกลืนเสียงร้องให้ ปาดน้ำตาออกจนเกลี้ยงตามคำบอก ยอมให้เขาพุงกลับไปนั่งที่เตียงดังเดิม

“แต่ฉันก็ยังอยากกลับบ้านนะคะ อยากกลับไปดูโรงงาน คุณพาฉันมาไกลขนาดนี้ไม่รู้บ้านนี้ที่โรงงานเป็นยังไงบ้าง จะมีเรื่องวุ่นวายอะไรหรือเปล่านั้นไม่รู้ แล้วยังพี่ชายกับแม่ของฉันอีก ฉันอยากไปหาแม่ค่ะ”

พอหล่อนพูดถึงโรงงานขึ้นมา ทำให้อีกฝ่ายผละไปยังห้องทำงานของตัวเอง หยิบกระดาษชุดหนึ่งมายื่นให้ตรงหน้าหล่อน ตามตะวันรับมาอย่างไม่เข้าใจในตอนแรก แต่พอกวาดตาอ่านรายละเอียด ใบหน้าชาวชิตเพราะยังไม่สบายก็แดงขึ้นมา ความโกรธก่อตัวขึ้นมาเป็นริ้วๆ

“นี่มันอะไรกันคะ!” หญิงสาวสะบัดกระดาษในมือไปมาอย่างไม่พอใจ

“ไบมอบอำนาจยังงี้ละ อ่านแล้วคุณก็น่าจะรู้ เพราะคุณเป็นแบบนี้คุณไปทำงานไม่ได้หรอก ผมเลยให้คนของผมเตรียมเอกสารนี้ให้ คุณก็เซ็นมอบอำนาจในการดูแลโรงงานให้ผมซะ ผมจะช่วยดูแลให้ในระหว่างนี้จนกว่าคุณจะไปดูแลด้วยตัวเองได้”

เขาอธิบายพลาถมองหน้าหล่อน แล้วภาสกรก็รู้ว่าตามตะวันไม่ไว้ใจเขา

“คุณคงไม่คิดว่าผมคิดจะฮุบโรงงานคุณหรอกนะ โรงงานที่มีหนี้สินรุงรังแบบนี้ผมจะเอามาทำไม”

แล้วตามตะวันก็ต้องยอมรับว่าจริงตามที่เขาพูด จากการประเมินด้วยสายตาที่ผ่านมาหล่อนก็เห็นแล้วว่าเขายกจะมีฐานะ โรงงานเล็กๆ ของหล่อนไม่อยู่ในสายตาเขาด้วยซ้ำ

“ฉัน...ขอโทษค่ะ” ตามตะวันเอ่ยแล้วถอนหายใจ “เพียงแต่ฉันรักโรงงานนี้มากเพราะเป็นโรงงานที่พ่อฉันสร้างขึ้นด้วยน้ำพักน้ำแรง ไม่อยากให้มันตกไปอยู่ในมือคนอื่น”

ภาสกรอยากจะส่ายหน้าให้ความมดีดิ่งนั้นหนัก...มีหน้าเล่าถึงไม่ยอมปล่อยมือเสียที ทั้งที่รื้อแร่เต็มทีแบบนี้

“เอาเถอะ จะช่วยรักษามันไว้อย่างเต็มความสามารถของผมก็แล้วกัน”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวกล่าวจากใจ แหวตาซาบซึ้ง ทั้งที่ไม่มีอะไรควรให้ไว้ใจเขาได้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังเหตุการณ์ที่หล่อนเผชิญในสวนเมื่อครู่ ถึงอย่างนั้นก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าแม่เขาจะเป็นคนพาหล่อนมาพบอันตรายที่นี่ แต่ก็เขาก็นั่นแหละที่ช่วยเหลือหล่อนไว้ และทั้งที่ความจริงหล่อนควรมอบความไว้วางใจให้เขาแค่ครึ่งหรือไม่ถึงครึ่งด้วยซ้ำ ลึกๆ แล้วตามตะวันก็พบว่าแม่ไม่อาจไว้ใจคนตรงหน้าได้เต็มร้อย...แต่ก็ขาดอีกเพียงแค่นิดเดียวเท่านั้นเอง

ตามตะวันได้ย้ายไปห้องนอนแขกในคืนที่สอง ทำให้หล่อนโล่งใจไปที่ แต่ห้องรับแขกนั้นก็ยังคงติดกับห้องนอนของภาสกรที่หล่อนใช้นอนเมื่อคืนนี้ หล่อนไม่แน่ใจว่าตัวเองควรรู้สึกอย่างไรดีระหว่างรักษาความหวาดระแวง เขาไว้บ้างตามที่ควรเป็น หรือรู้สึกอุ่นใจตามความรู้สึกจริงในตอนนั้นที่จู่ๆ ก็แทรกซึมเข้ามาซ้าๆ อาจเพราะท่าทางและคำพูดของเขาที่ดูเหมือนจะดูแลแต่ก็ใส่ใจหล่อนมากทีเดียว

“บ้านนี้มีใครอยู่บ้างหรือจะยืม”

เดี๋ยวนี้เด็กสาวที่ชื่อยืมได้รับมอบหมายหน้าที่ให้มาคอยเลี้ยงน้องตา และช่วยดูแลหล่อนเล็กๆ น้อยๆ การที่ภาสกรให้ยืมมาดูแลราวกับผู้ช่วยประจำตัวหล่อนทำให้ตามตะวันเกรงว่าคนอื่นๆ ในบ้านจะต่อว่าเอาได้

“หมายถึงพวกคุณๆ นะหรือคะ อยู่กันไม่กี่คนหรอกค่ะ ก็มีแค่คุณท่าน หมายถึงคุณสุริยะ คุณปู่ของคุณภาสละคะ แต่ตอนนี้ท่านไม่อยู่ ไปด้วยต่างประเทศ แล้วก็มีคุณผู้หญิง ภรรยาคุณท่าน ไม่อยู่เหมือนกัน ส่วนใหญ่ท่านจะไปถือศีลปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัด มีครอบครัวของคุณพงษ์กับภรรยาแล้วก็มีลูกสาวของคุณพงษ์ คุณปลาโง่คะ คุณตามรู้จักแล้ว แต่ก็ไม่ค่อยอยู่บ้านกันทั้งหมดนั่นละคะ แล้วอีกคนก็คือคุณภาส”

“แล้วครอบครัวของคุณภาสละ ฉันหมายถึงคุณพ่อคุณแม่ของเขา นะ”

ยิ้มหน้าเสียว “ไม่ได้อยู่ที่นั่นหรือคะ”

“อ้อ...จ๊ะ” ตามตะวันไม่ได้ถามอะไรมากกว่านั้น เกรงว่าจะเป็นการ
ชอกช้ำเรื่องในบ้านคนอื่นมากเกินไป “แล้วยิ้มมาอยู่ดูแลฉันตลอดเวลา
แบบนี้ คนอื่นๆ จะไม่ว่าเอาหรือ”

“ไม่ว่าหรือคะ ก็คุณน้าสั่งมานี้คะ คุณน้าเป็นหัวหน้าพวกหนูที่นี้
ถ้าคุณน้าสั่งก็ไม่ใช่ไรหรือคะ”

ไต่ยีนแบบนั้นหล่อนจึงค่อยสบายใจขึ้น

หลังจากนั้นตามตะวันไม่ได้ออกไปไหนไกลจากห้องมากนัก และไม่
อยากออกไปด้วยเมื่อรู้แล้วว่าบ้านหลังนี้มีเปรมพรั่งอยู่ แต่หล่อนก็ให้ยิ้ม
ช่วยอุ้มน้องลงไปเดินเล่นข้างล่างบ้าง เพราะรู้ว่าเด็กเล็กอุดอู้แต่ในห้อง
คงไม่ดี หมิงสาวอยู่ที่นั่นสามวันโดยที่ไม่ค่อยได้พบใครเลย ทราบจากยิ้ม
ว่าภาสกรมักจะออกไปทำงานแต่เช้าและกลับบ้านดึกเป็นประจำ ทั้งที่ตอนนั้น
ตามตะวันก็ยังเห็นเขาเป็นคนแปลกหน้า แต่กลับรู้สึกอบอุ่นในใจอย่าง
ประหลาดเมื่อสามวันมานี้ไม่เห็นแม่แต่เงาของเขาเลย

หลังจากกินอาหารเย็นที่ยิ้มยกมาให้ถึงบนห้องเสร็จแล้ว ตามตะวัน
ก็ไม่มีอะไรทำอีกนอกจากเตรียมตัวเข้านอน อันที่จริงคืนก่อนๆ นั้นหล่อน
อยู่คอยใครบางคนจนดึกตื่น เพราะหวังจะถามไถ่เรื่องโรงงาน เรื่องแม่
หรือเรื่องอื่นๆ บ้าง แต่ก็ไม่เคยได้พบเลย จึงคิดว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะ
ทำเช่นนั้นอีก

เกือบสามทุ่มของคืนนั้น อยู่ๆ น้องดาวก็ร้องไห้จ้า ปล่อยให้ร้องก็
ไม่หาย ยิ่งร้องหนักขึ้นเรื่อยๆ

“เป็นโคลิกรี่เปล่าคะ หนูเคยไต่ยีนในทีวี” ยิ้มเอ่ยถามขณะมอง
ตามตะวันอุ้มน้องดาวขึ้นมาปลอบ

“ไม่ใช่หรือมั้งจ๊ะ วันอื่นๆ น้องดาวไม่เคยเป็นอย่างนี้เลย”

“หรืออาจจะปวดแผลหรือเปล่าคะ” เด็กสาวถามอีก มองมือน้อยๆ
ที่ยังมีผ้าพันแผลปิดอยู่

“ก็อาจเป็นไปได้” อันที่จริงทุกวันปริณายาจะมาทำแผลและดูอาการของหล่อนและน้อง แผลที่มือของน้องตาวก็ล้างและเปลี่ยนผ้าพันแผลใหม่ทุกวัน รวมถึงให้ยาแก้ปวดตามอาการ ยาที่เพิ่งจะกินไปตามที่ปริณาล้างและยังไม่ถึงเวลาต้องกินอีก ตามตะวันจึงไม่รู้ว่าน้องปวดแผลจริงหรือเปล่า ความจริงหล่อนก็ยังเลี้ยงน้องได้อย่างเก๋ๆ กังๆ ไม่ต่างกับยี่ม่นัก เพราะเพิ่งกลับมาดูแลทุกสิ่งทุกอย่างจริงๆ ตอนที่แม่ประสบอุบัติเหตุเมื่อเดือนกว่าๆ มานี่เอง

“เอาอย่างนั้นละ เตี้ยยี่ม่น้องตาวเดินไปเดินมานะ อุ่มลงไปข้างล่างก็ได้ บางทีอาจจะแค่นอนผวา”

ขณะสั่งตามตะวันนั้นก็ถึงใครบางคน นี่ก็ถึงวันแรกที่มาที่นี้แล้วน้องร้องไห้ หล่อนตื่นขึ้นมาเห็นเขาอุ่มน้องตาวเดินไปมาปลอบให้หยุดร้อง แล้วน้องก็หยุดร้องจริงๆ ดูเหมือนว่าผู้ชายท่าทางดูๆ คนหนึ่งกลับรู้จักวิธีการปลอบเด็กและเลี้ยงเด็กดีกว่าหล่อนผู้เป็นที่สาวเสียอีก

ยี่มมารับน้องตาวไปอุ่ม เดินไปเดินมาในห้องก็ยังไม่หยุดร้อง

“จั้นเตี้ยยวหนูลองอุ่มลงไปข้างล่างดูละ ให้คนอื่นช่วยดูด้วย ถ้าไม่ดีขึ้นยังไม่เตี้ยวค่อยโทร. ตามคุณหมอนะคะ วันนี้คุณปลาไม่อยู่ ไปเข้าเวรที่โรงพยาบาลด้วย” ประโยคท้ายยี่มเปรยอย่างเป็นกังวล

ตามตะวันพยักหน้าเห็นด้วย ยี่มอุ่มน้องตาวลงไปข้างล่างแล้ว ห้องทั้งห้องจึงตกอยู่ในความเงียบในเวลาต่อมา

เปรมพงษ์เดินกลับไปกลับมาอยู่ในสวนหลังบ้านด้วยท่าทางกระสับ-กระส่าย นับตั้งแต่ที่ได้เห็นหน้า ได้เห็นตัวเป็นๆ ของผู้หญิงที่ชื่อตามตะวัน เขาก็อุ่มไม่เป็นสุข เห็นจากภาพถ่ายที่ทิวส่งมาให้ดูเขาก็ว่าสวยมากแล้ว จึงตอบตกลงทันทีที่ทิวยื่นข้อเสนอให้เขาสนับสนุนการลงสมัครเลือกตั้งท้องถิ่น แต่พอได้เห็นตัวจริง ความรู้สึก ‘อยากได้’ ยิ่งทบทวี หญิงสาวคนนี้นอกจากจะสวยมากแล้ว ยังมีเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้ามได้แม้เจ้าตัวไม่ได้

แสดงจริตอะไรเลย และดูเหมือนว่าหล่อนจะไม่เคยรู้ตัวและหิบบันมาใช้
ด้วยซ้ำ แต่สิ่งนี้กลับทำให้ตามตะวันแตกต่างจากผู้หญิงคนอื่นที่เขาเคย
ผ่านมา

ผู้หญิงสวยและมีเสน่ห์มีมากมายบนโลกใบนี้ แต่ก็มาพร้อมจริตที่
ปั้นแต่ง ยิ่งผู้หญิงประเภทที่เขาเคยผ่านมาส่วนใหญ่มักจะเป็นแบบนั้น น้อย
นักที่จะพบผู้หญิงแบบตามตะวัน หล่อนทั้งสวย มีเสน่ห์ดึงดูด แต่ก็ยังดู
ใสซื่อและบริสุทธิ์

แต่การมาเยือนของผู้หญิงสาวเป็นสิ่งที่เปรมพงษ์คาดไม่ถึง เขาไม่ึก
ว่าหล่อนจะมาในฐานะแขกของภาสกรซึ่งทำให้สิ่งที่หวังไว้ยากขึ้นไปอีกระดับ
หนึ่ง แต่ก็ไม่นึกถอดใจ นั่นกลับยิ่งทำให้เขาอยากได้มากขึ้นอีก

เขาสืบทราบได้ไม่ยากเลยว่าผู้หญิงสาวได้มาเป็นแขกของภาสกรเพราะ
เหตุใด นั่นก็แสดงว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองไม่มีอะไรลึกซึ้ง ฉะนั้นหากเขา
ยังอยากได้ผู้หญิงคนนี้เป็นของตัวเองก็ไม่ผิด ผู้หญิงของหลานชายนอก
ไส้คนนั้นเขายังได้มาไว้ในครอบครองแล้วคนหนึ่ง นับประสาอะไรกับผู้หญิง
ที่เป็นแค่ ‘แขก’ ของภาสกร

ขณะใช้ความคิดอยู่นั้น เปรมพงษ์เหลือบไปเห็นเด็กรับใช้ชื่ออี่ยม
อุ้มเด็กเดินลงมาจากตึก ลัดเลาะสวนหย่อมไปยังเรือนด้านหลังซึ่งเป็นที่อยู่
ของนัยนา หัวหน้าแม่บ้านและพี่เลี้ยงของลูกสาว รอยยิ้มอย่างหมายมาดจึง
ปรากฏขึ้นที่มุมปาก

โอกาสของเขามาถึงแล้ว...

เปรมพงษ์เดินกลับขึ้นตึก โชคดีที่วันนี้ลูกสาวของเขาไม่อยู่จึงเป็น
โอกาสเหมาะ ไม่นึกว่าสวรรค์จะเปิดทางสะดวกให้รวดเร็วขนาดนี้ ชายวัย
กลางคนเดินมาหยุดที่ประตูห้องนอนแขก แต่ก่อนที่เขาจะได้เอื้อมมือไปจับ
ลูกบิดประตู ก็ได้ยินเสียงค้อนเคยจากด้านหลัง

“คุณพงษ์”

เปรมพงษ์หันไปมองอย่างไม่หวาดหวั่น พบจิตรานุชยืนกอดดอกอยู่

บนชั้นบันไดมองมาที่เขา

“มาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เพิ่งมาค่ะ ลงมาก็เห็นคุณพอดี จะทำอะไรคะ” หญิงสาวเลิกคิ้ว
ตั้งคำถาม

“ก็เห็นแล้วนี่ อย่าบอกนะว่าเกิดหึงหวง เธอน่าจะชินจนไม่จำเป็นต้อง
ตั้งคำถามอะไรแบบนั้นแล้ว”

“ค่ะ ชิน” จิตรานุชทำเสียงเยาะ... ทั้งเยาะตัวเองและอีกฝ่าย “ชิน...จน
อาจจะเรียกว่าชินชินเลยก็ได้ แต่ที่หนูเรียกคุณไว้ก็เพราะจะถามแค่คำถาม
เดียวเท่านั้น คุณชอบเด็กนั้นมากแค่ไหน”

“ถามทำไม” เปรมพงษ์เพิ่งมองตอบภรรยาตรงๆ เมื่อได้ยินคำถามที่
ไม่คาดคิดนั้น

“คุณตอบมาเถอะค่ะ ไม่ต้องกลัวว่าหนูจะเสียใจ ไม่ต้องกลัวว่าหนูจะ
ไปบดตีคุณหรือเด็กนั้นเพราะความหึงหวง ตอบมาเถอะค่ะเพื่อความ
สบายใจของหนู”

“ใช่ ฉันชอบเด็กคนนั้นมาก” มาถึงขนาดนี้เขาไม่จำเป็นต้องรักษา
น้ำใจอะไร จิตรานุชคุ้นเคยเรื่องทำนองนี้ของเขาดีนับตั้งแต่ที่ได้เข้ามาเป็น
ภรรยาเขาอย่างสมบูรณ์ หรืออาจจะก่อนหน้านั้นด้วยซ้ำ

จิตรานุชถอนหายใจยาว หากสังเกตใบหน้าสวยตอนนั้นให้ชัดเจนจะ
พบรอยยิ้มบางๆ ได้ไม่ยาก

“ชอบมากขนาดจะให้มาแทนที่หนูหรือเปล่าค่ะ” หญิงสาวตั้งคำถามอีก
และคราวนี้ก็รอคอยคำตอบอย่างคาดหวัง

“เธอยังไงล่ะ”

คำตอบชัดเจนอยู่แล้วในประโยคนั้นของเปรมพงษ์ หากไม่ใช่ เขาจะ
ไม่ย้อนถามหล่อนแบบนั้นเลย นั่นทำให้หญิงสาวอยากยิ้มกว้าง อยากตะโกน
ให้ก้องโลก แต่ที่ทำอยู่ตอนนี้คือการรักษาท่าทีตามความจำเป็นด้วยการเผย
รอยยิ้มเพียงเล็กน้อย หล่อนรอเวลานี้มานาน การแต่งงานของเขาและ

หล่อนไม่ได้เกิดจากความรักอะไรเลย ความจริงแล้วหล่อนอาจไม่แตกต่างจากผู้หญิงคนอื่นๆ ที่เปรมพงษ์มีใจเสน่หาด้วย เป็นแค่ของเล่นชั่วคราวชั่วคราว...หากว่าหล่อนไม่ได้เป็นผู้หญิงของภาสกร

“ถ้าได้เด็กคนนั้นแล้วคุณจะไปไหน”

“อยากกลับไปหาภาสกรเต็มแก่แล้วละสิ” เขายิ้มเยาะขณะถามกลับ

“คะ” จิตรานุชไม่มีอะไรต้องปิดบังเช่นกัน ในเมื่อต่างฝ่ายต่างรู้ไส้รู้พุงกันหมดแล้ว

“คิดว่าภาสกรมันจะอยากรับของเหลือเดนอย่างนั้นหรือ”

“ช่างนุชเถอะ” หญิงสาวเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันขณะตอบคำถามราวกับเยาะนั้น หล่อนยังเชื่อเหลือเกินว่าภาสกรยังมีเยื่อใยให้หล่อนเสมอมา เชื่อว่าจะทำให้เขากลับมารักได้ ถึงแม้ว่าตอนนี้ภาสกรจะไม่ได้ร่วมมหาศาลอย่างเปรมพงษ์ แต่ตลอดเวลาอันยาวนานที่ได้ใช้ชีวิตคู่ผู้ตัวเดียวกับเปรมพงษ์ ทำให้หล่อนรู้แล้วว่า ทรัพย์สินสมบัติหรือความสะดวกสบายไม่ใช่ทั้งหมดของชีวิตอีกต่อไป ตัวของหล่อน ใจของหล่อนนั้นกลับโหยหาคำว่ารักมากขึ้นทุกวันๆ และหล่อนไม่ต้องการความรักจากคนอื่นนอกจากคนเพียงคนเดียวเท่านั้น...ภาสกร

“คุณอย่าลืมหาคำพูดตัวเองแล้วกัน” หญิงสาวย้ำอีก หล่อนมั่นใจอีกเช่นกันว่าผู้หญิงคนนั้นสามารถทำให้เปรมพงษ์ลืมผู้หญิงคนอื่นได้ แม้จะชั่วระยะหนึ่งแต่ก็คงนานกว่าผู้หญิงทุกคน หล่อนเห็นเหมือนกันว่าผู้หญิงคนนั้นสวยมีเสน่ห์มากขนาดไหน ผู้ชายคนไหนอยู่ใกล้มีหรือจะไม่หวั่นไหวนั้นยิ่งทำให้หล่อนไม่อยากจะให้ผู้หญิงคนนั้นอยู่ใกล้ภาสกรเลยแม้แต่ก้าวเดียว

เปรมพงษ์ไม่สนใจตอบ หมุนตัวกลับไปประตู่ห้องนอนแขก แต่ปรากฏว่าลูกบิดติดล็อก วินาทีถัดมาลูกกุญแจถูกยื่นมาตรงหน้าเขาอย่างรู้ใจ

“โชคดีนะคะ” จิตรานุชยิ้มอวยพร โชคดีของหล่อนเช่นกันที่เคยมาใช้ห้องนี้ และยังไม่มีทรัพย์สินกุญแจห้องให้นัยนา หัวหน้าแม่บ้านไป

“ขบใจ” เปรมพงษ์เอ่ยเบาๆ แล้วรับกัญแจไปไขประตูห้อง โดยมี จิตรานุชถอยออกมายืนเฝ้ามองอยู่ห่างๆ

ประตูห้องนอนแขกปิดสนิทลงอีกครั้ง พร้อมกับที่เปรมพงษ์เห็นร่าง สาวบนเตียงนอนสะดุ้งและผุดลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว และเขาก็ได้เห็นท่าทาง หวาดหวั่นอย่างชัดเจน

ก่อนหน้านี้ตามตะวันเคลิ้มหลับไปเพราะฤทธิ์ยาและความเหนื่อยอ่อน แต่ต่อมาไม่นานนักหล่อนก็สะดุ้งตื่นเพราะเสียงปิดและล็อกประตู หล่อน ภาวนาให้เป็นคนอื่น เป็นยืมที่พาน้องตาวกลับมา หรือเป็นภาสกรก็ได้ แต่ กลับไม่ได้เป็นไปอย่างที่ต้องการแม้แต่อย่างเดียว

“คุณ...เข้ามาได้ยังไง” หญิงสาวถามเสียงสั่น

“จู้ๆ ไม่ต้องตกใจไป ฉันไม่ทำอะไรหนูหรอก แค่อยากเข้ามาคุยด้วย เท่านั้นเอง”

ตามตะวันดูท่าทางและสายตาของอีกฝ่ายแล้ว ไม่ควรให้เชื่อถือตาม ที่พูดเลยสักนิด แต่ถึงอย่างนั้นหล่อนก็ไม่รู้ว่าจะหาทางหนีอย่างไรดี ขาก็เจ็บ ใช้งานไม่ได้อยู่อย่างนี้ แล้วหล่อนจะหนีไปไหนได้ สิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างเดียว ตอนนี่คือการต่อรองแบบใจดีสู้เสือ

“อะ...เอาไว้คุยตอนอื่นดีกว่านะคะ ตอนนี่ดีก็มากแล้ว”

“หนูเอาแต่คอยหลบหน้าฉันนี่นา เมื่อไหร่จะได้คุยกันล่ะ ฉันรู้ว่า หนูพยายามหลบหน้าฉัน เรามาคุยกันดีกว่า ดีกว่า หนูอยากได้อะไรบอกฉันสิ ฉันหาให้หนูได้ทุกอย่าง”

ตามตะวันส่ายหน้าเร็วพร้อมกับกระถกตัวหนีไปยังอีกฝั่งของเตียง เมื่อเปรมพงษ์ก้าวเข้ามาหาช้าๆ พลังหัวเราะอย่างขบใจ เขารู้ว่าหล่อน ไปไหนไม่รอดถึงได้ใจเย็นอยู่อย่างนี้

“อยากได้เงินไปใช้หนี้ให้พี่ชายไหม หรือโรงงานที่กำลังจะเจ๊งของหนู นั้นฉันก็ช่วยได้นะ และหนูจะขายโรงงานให้ใหญ่กว่านี้อีกก็เท่าก็ได้ ฉันช่วย

ได้ทั้งนั้น”

เปรมพงษ์ยื่นข้อเสนอแบบทุ่มไม่อัน กับคนอื่นเขาอาจใช้คำพูดประเภทนี้เพื่อหว่านล้อมหลอกล่อให้อีกฝ่ายใจอ่อนและยอมพลิกาย จะให้มากเท่าที่พูดไว้หรือไม่ก็เป็นอีกเรื่องหลังจากนั้น แต่สำหรับผู้หญิงตรงหน้า เขายอมทุ่มได้จริงๆ ขอเพียงอีกฝ่ายยินยอมพร้อมใจแท้โดยดี ไม่อยากเชื่อก็ต้องเชื่อว่าความสุขของผู้หญิงคนหนึ่งจะทำให้เขาถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับขนาดนี้ ทูรนต์ุรายอยาก ‘ลืมนอง’ ลักครึ่ง มีนำเล่า ทะนงศักดิ์ถึงอยากได้ตัวผู้หญิงคนนี้มากเหมือนกัน และเขาจะไม่ยอมปล่อยให้หลุดมือไปเด็ดขาด

“ไม่!” หญิงสาวยืนยันหนักแน่น

ชายวัยกลางคนสายหน้าห้ามปรามพลางจุกปาก “อย่าเพิ่งรีบตอบนัก คิดทบทวนดูให้ดี มองไปรอบๆ ห้องตอนนี้สิว่าหนูอยู่ที่ไหน ฉันให้โอกาสหนูแล้วนะ”

เปรมพงษ์ก้าวเข้ามาอีกก้าว ตามตะวันหนีไปจนสุดขอบเตียง หญิงสาวสะบัดผ้าห่มออกจากตัวเตรียมจะหนีลงจากเตียง หนีอย่างไรหรือไปได้ไกลแค่ไหนนั้น แม้แต่ตัวเองก็ยังไม่อยากนึกภาพปลายทางที่มีแต่ความเลวร้าย ในใจบอกให้ตัวเองหนีก่อนเหมือนปลาที่ขาดน้ำแล้วยังดิ้นรนเหือกสุดท้าย แต่ยังซ้ำว่าอีกฝ่ายที่กระโดดมาคว้าข้อเท้าหล่อนไว้ได้แล้วลากตัวหล่อนไปยังกลางเตียงอีกครั้ง

ตามตะวันกรี๊ดลั่น น้ำตาไหลริน ตัวสั่นไปหมด

“อย่าทำอะไรฉันเลยนะ” หญิงสาวขอร้องเสียงแผ่ว ภาวนาให้ใครสักคนกลับมา ขอให้ ‘เขา’ กลับมาช่วย ก็เขาเคยรับปากแล้วว่า จะดูแลหล่อน

“ปกติฉันก็ไม่เคยทำแบบนี้กับใครหรอกนะ ถ้าหนูยอมรับข้อเสนอ ฉันตั้งแต่ที่แรก แต่ไม่เป็นไร ถึงหนูไม่ยอมรับตอนนี้ เดี่ยวฉันจะทำให้หนูยอมเอง”

“อย่านะ!” ตามตะวันกรีตร้องดีใจเมื่อถูกคุกคามในเวลาต่อมา
หล่อนรู้ลึกซึ้งขยะเขยงท่าทางที่นกามของผู้ชายตรงหน้าอย่างที่สุด

“ตอนนี้ดิฉันไปเถอะ รับรองว่าอีกเดี๋ยวหนูต้องชอบ” เขาบอกเสียง
แหบพร่าอย่างมั่นใจ ไม่รีรออะไรอีกต่อไปเมื่อซุกไซ้เบหน้าลงไปบนร่าง
ขาวเนียนและหอมกรุ่นอย่างทีนกระหาย

“กรี๊ดดดด!”